

ரயிலில் ஒரு ராகம்

கா. அருளானந்தம்

ரயிலிஸ் ஒரு ராகம்

சிறுகதைத் தொகுதி

கா. அருளானந்தம்

கலை ஒலி வெளியீடு — 04

நூற்பெயர் : ரயிலில் ஒரு ராகம்
ஆசிரியர் : கா. அருளானந்தம்
முகவரி : கரணவாய் கிழக்கு, கரவெட்டி.
முதற்பதிப்பு : 21.03.2005
பதிப்பு : கலைஒளி பிரசுரம் -4
பதிப்புரிமை : கா. அருளானந்தம்
பக்கங்கள் : 78
அச்சகம் : ரெக்னோ பிரின்டர்ஸ்,
வெள்ளவத்தை.
077- 7301920
விலை : ரூபா 100.00

இஃது
கரணவாய் கிழக்கு
அமரர் திரு.கந்தையா (அதிபர்) இராசம்மா
தம்பதிகளுக்கு
சமர்ப்பணம்

மணற்பாதி மண்ணில் மலர்ந்த எழுத்தாளர்கள்

இலங்கையின் வடமாகாணத்தில் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் வயலும் வயல் சார்ந்த ஓர் அழகான கிராமம் கரணவாய். இது வடமராட்சி தெற்கு மேற்கு அரசாங்க அதிபர் பிரிவிலே அமைந்துள்ள விவசாயக் கிராமமாகும். இக்கிராமத்திலே ஒரு சிறிய குறிச்சி தான் மணற்பாதி. இந்தக் குறிச்சி கரணவாய் கிழக்கு கிராமசேவையாளர் பிரிவில் நெல்லியடிப் பட்டணத்திலிருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. ஓர் உப தபாலகம், ஓர் ஆரம்பப் பாடசாலை இரண்டு பெரிய ஆலயங்கள், ஒரு சனசமூக நிலையம், மூன்று நான்கு கடைகள் என மட்டான வசதிகள் கொண்ட சிறு கிராமக் குறிச்சிதான். இங்கு இந்துக்களும், மிகச்சில கத்தோலிக்கர்களும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இக்கிராமத்தவர்களின் பிரதான தொழிலாக விவசாயமே இருந்து வந்தது. இந்த கிராம மக்களுக்கு மணற்பாதியிலும், கிராய், கப்பூது முதலிய இடங்களிலும் வயல்களும், தோட்டங்களும் இருந்தன. மரக்கறி, மிளகாய், வெங்காயம், புகையிலை என்பவற்றைத் தோட்டத்தில் பயிரிட்டு வந்தனர். வயல் மழையை நம்பி விதைக்கும் மானாவாரி தான். அதாவது மாரியில் மட்டும் காலபோக விதைப்பு செய்வார்கள். தொண்டமானாறு முடிவுறும் பகுதியில் ஒரு காலத்தில் உப்பளம் இருந்ததாகக் கூறுவர்.

கல்வி வளர்ச்சி கண்ட காலத்தின் பின்னர் இங்கு பல உத்தியோகத்தர்கள் உருவானாலும் அவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஆசிரியர்களாகவே இருந்தார்கள். எந்த வீட்டிலும் கதவைத் தட்டி "மாஸ்ரர்" என்று கூப்பிடலாம். ஒரு கால கட்டத்தில் குறைந்த பட்சம் ஒன்றுவிட்ட வீட்டிலாவது ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள்.

இலக்கிய ஆர்வம் இக்குறிச்சியில் மிகத் தாமதமாகவே ஏற்பட்டது. இங்கு ஒரு சிறிய சனசமூக நிலையமே இருந்து வந்த கால கட்டத்தில் இந்நூலாசிரியர் கா. அருளானந்தம் அவர்களுடைய வீட்டில் மட்டுமே ஒரு புத்தக அலுவாரி இருந்ததாக ஞாபகம். இதைவிட வெளி மாவட்டங்களில் கடை வைத்திருந்தவர்களும்; உத்தியோகம் பார்த்தவர்களும் தமது வீடுகளுக்கு இந்திய சஞ்சிகைகளை அனுப்புவர். இவற்றில் சிலவற்றை ஜனசக்தி சனசமூக நிலையத்தில் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் ஏற்பட்டது.

எழுத்துருவாக்கத்தைப் பொறுத்த வரை அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் ஒரு படைப்பாளியாகத் தன்னை இனம்காட்டியவர் அமரர் செ. கதிர்காமநாதன் தான். இப்பகுதியின் முதலாவது பட்டதாரியான இவர் பட்டம் பெற்று அரசவேலை கிடைக்காதிருந்த காலத்தில் வீரகேசரி நிறுவனத்தில் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். அக்கால கட்டத்திற்கு முன்னதாகவே பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்தபோது தனது பத்தொன்பதாவது வயதில் எழுத்துலகில் காலடி பதித்தார். செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ. யோகநாதன், நீர்வை பொன்னையன் முதலானோர் இவரோடு பயின்றவர்களே" செ. கதிர்காமநாதன் பின்னர் இலங்கை நிர்வாகசேவைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து விவசாயத் திணைக்களத்தில் பிரதி ஆணையாளராகப் பணியாற்றினார். மிக இளம் வயதிலேயே சாகித்திய மண்டல் விருதை தனது "கொட்டும்பனி" சிறுகதைத் தொகுதிக்காகப் பெற்றார். நான் சாக மாட்டேன் என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூலை எழுதி அது வெளிவரமுன்னரே தனது இருபத்-

தொன்பதாவது வயதில் அகால மரணமடைந்தார். இது மணற்பாதிக்கு மட்டுமல்ல, ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கே பேரிழப்பாக அமைந்தது. பட்டுக் கோட்டையார் போல் இவரும் பத்தொன்பது வயதில் எழுத ஆம்பித்து இருபத்தியொன்பது வயதில் இயற்கையெய்தி விட்டார்.

1965ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் வெளியான சிறுகதைத் தொகுதிகளில் இவரது "கொட்டும்பனி" சிறுகதைத் தொகுதியை சிறந்த தொகுதியாக யாழ் இலக்கிய வட்டம் தெரிவு செய்து பரிசளித்தது.

மணற்பாதியின் அடுத்த எழுத்தாளராக திருமதி மனோன்மணி நடராஜாவைக் குறிப்பிடலாம். கவிதை யாப்பில் சிறந்து விளங்கிய இவர் தேசத்தின் மூதாட்டி என தேசியத் தலைவரினால் கௌரவிக்கப்பட்டவர். இப்பொழுதும் சில கவிதைகளை ஈழநாடத்தில் எழுதுகிறார். முதுமையிலும் பெரு ஆர்வம் மிக்க இலக்கியவாதியாகத் திகழும் இவர் ஓர் ஓய்வு பெற்ற அதிபருமாவார்.

அடுத்தவர் இந்நூலாசிரியர் கா. அருளானந்தம்.

அடுத்ததாக ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் சோமகாந்தனைக் குறிப்பிடலாம். இவர் இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் திருமணத்தின் பின்னர் வேறு இடம் சென்ற பின்னரே எழுத்துலகில் கோல் பாய்ச்சினார். சிறுகதை முக்கிய துறையாக இருந்தாலும் இவர் பல துறைகளிலும் எழுதி வருகிறார். சில நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது துணைவியார் பத்மா சோமகாந்தனும் ஓர் எழுத்தாளரே!

அடுத்ததாகக் குறிப்பிடக்கூடியவர் செல்வநாயகம் அதிபர் அவர்கள். இவர் கல்வெட்டு எழுதுவதிலும், படிப்பதிலும் சிறந்து விளங்கினார். பத்திரிகை உலகைப் பொறுத்த வரையில் இவரைப் போலவே இவரது மகன் பாலசுப்பிரமணியனும் சில படைப்புகளை எழுதியுள்ளார்.

அடுத்து சுவாமிநாதனும் ஒரு படைப்பாளியாக சில காலம் பரிணமித்தார். தற்போது வடகிழக்கு மாகாண திட்ட பணிப்பாளராக இருக்கும் இவரது படைப்புகளை அரிதாகவே பத்திரிகைகளில் காண முடிகிறது.

செ. கதிர்காமநாதனுக்குப் பின்னர் முழுமையான இலக்கியவாதியாகவும், ஊடகவியலாளராகவும் முகிழ்ந்தவர் நா. யோகேந்திரநாதன். இவர் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக உருவானாலும் பின்னர் பிரபல ஊடகவியலாளர் ஆனார். ஈழநாதம் பத்திரிகை ஆசிரியராகச் சில காலம் பணியாற்றிவிட்டு தற்போது புலிகளின் குரல் நிகழ்ச்சித்தயாரிப்பாளராகவும் ஒலிபரப்பாளராகவும் திகழ்கிறார். இலங்கை வானொலியிலும், புலிகளின் குரல் வானொலியிலும் பல நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். புலிகளின் குரலில் ஒலிப்பரப்பான இவரது தொடர் நாடகங்கள் மிகப் பிரபல்யமாகி மீளவும் ஒலி பரப்பப்படுகின்றன. இவரது அவள் அக்காவானாள் என்ற சிறுகதை தகவம் பரிசு பெற்றுள்ளது. மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரான இவரது படைப்புகள் இதுவரை நூலுருப் பெறவில்லை என்பது கவலைக்குரிய விடயமாகும். இந்த ஆண்டில் இவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிட கலை ஒளி வட்டம் தீர்மானித்துள்ளது.

அடுத்தவர் சி. பரமானந்தன் என்கிற அற்புதமான படைப்பாளி! இவர் அதிகம் எழுதாவிட்டாலும் அழகாக எழுதக் கூடியவர். ஈழநாதம் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்றவர். தற்போது புலம் பெயர்ந்து வாழும் இவர் தொடர்ந்து எழுதுவதாகத் தெரியவில்லை. இவரது மூத்த சகோதரர் செல்வராஜாவும் சில படைப்புகளை பத்திரிகைகளில் எழுதியுள்ளபோதிலும் இலக்கியப் பணிகளைத் தொடரவில்லை.

அடுத்தவர் இன்று ஈழத்தில் மிக அதிகம் அதிகமாக எழுதிவரும் ச. முருகானந்தன். வன்னியில் மருத்துவராகப் பணிபுரியும் இவர் ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக உருவானாலும் இன்று நாவல், கவிதை, உளவியல், மருத்துவம், இலக்கியக்

கட்டுரைகள், நாடகம் என்று பல துறைகளைத் தொட்டு நிற்பவர். கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக எழுதிவரும் இவர் 175 ற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள், 50 ற்கு மேற்பட்ட கவிதைகள், 10 குறுநாவல்கள் உட்பட பல படைப்புகளை உருவாக்கியவர். பல பரிசில்களை தேசிய ரீதியிலும், சர்வதேச ரீதியிலும் பெற்றவர். 2003 ம் ஆண்டிற்கான இலங்கை அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைத் தனது "தரை மீன்கள்" சிறுகதைத் தொகுதிக்காகப் பெற்றவர். சென்னை இலக்கிய சிந்தனைப் பரிசு, மாவீரர் தின கவிதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு, முத்தமிழ் விழா சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு, அமரர் கனக செந்திநாத குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு என்று பரிசில்களை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். இவரது எழுத்துக்கள் பெரிதும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன. இதுவரை மீன்குஞ்சுகள் தரைமீன்கள், இது எங்கள் தேசம், இனிவானம் வசப்படும் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் நாளை நமதே" என்ற அறிவியல் உற்சாகக் கட்டுரைகளின் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். அடுத்ததாக இவரது "இரவில் ஒளிரும் சூரியன்" கவிதை நூல் கலை ஒளி பிரசுரமாக வெளிவரவுள்ளது.

அடுத்தவர் க. ரவிந்திரநாதன். இவரும் ச. முருகானந்தன் போலவே கலை ஒளி கையெழுத்துச் சஞ்சிகைகளில் உருவான எழுத்தாளரே. ஈழத்தில் இருந்த போது அதிகம் எழுதாத இவர் புலம் பெயர்ந்த பின்னர் நிறைய எழுதி வருகிறார். போட்டிகளில் பரிசில்களையும் பெற்றுள்ளார். இவரது நூலும் விரைவில் கலை ஒளி பிரசுரமாக வெளிவரவுள்ளது.

இவருக்குப் பின் பிரகாசன் என்ற புனை பெயரில் எழுதும் தயாரூபன் எழுத்தாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும் உருவானவர். யாழ் பல்கலைக்கழகப்பட்டதாரியான இவர் தற்போது சிறீலங்கா நிர்வாக சேவை அதிகாரியாகப் பணியாற்றுகிறார். வயதில் இளையவரான இவரிடமிருந்து நிறைய சாதனைகள் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அடுத்தவர் பெண்ணிய எழுத்தாளர் சந்திரகாந்தா முருகானந்தன். கொழும்பு இந்துக்கல்லூரி இரத்மலாளை ஆசிரியரான இவர் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர். சிறுகதை கவிதைகளும் அவ்வப்போது எழுதுகிறார். பிரபல எழுத்தாளர் டாக்டர் ச. முருகானந்தனின் துணைவியார்.

அடுத்து முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளருமான திரு கண. மகேஸ்வரன் கரவெட்டி விக் கிணேஸ்வராக்கல்லூரி தந்த அறுவடைகளில் குறிப்பிடத்தக்க காத்திரமான எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர். ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளராக எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைத்து சிறந்த கவிஞராகவும் இனம் காணப்பட்டவர் "மலை வேம்பு" என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகியுள்ளது. தேசிய ரீதியில் பரிசு பெற்றுள்ள இவர் "தாரகை" என்ற ஒரு சிறந்த இலக்கிய சஞ்சிகையை வெளியிட்டவர்.

தாரகை சஞ்சிகை பற்றி இங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. சிறு இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் பலவும் ஈழத்தில் அவ்வப்போது வெளிவந்து அஸ்தமித்துப் போயுள்ளன. வினியோகம், விற்பனை. முதலீடு முதலான பல காரணங்களினால் இவை நின்று போனாலும் இவை வெளிவந்த கால கட்டத்தில் சில சாதனைகளை நிறைவேற்றியுள்ளன. மட்டுநகரிலிருந்து வெளிவந்த தாரகை பதினொரு இதழ்களோடு நின்று விட்டாலும், அது வெளிவந்த இருவருடங்களில் பேசப்படும் ஒரு சஞ்சிகையாகவும் இருந்து வந்தது. இன்று ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளராக இருக்கும் பலரது ஆக்கங்கள் அன்றைய தாரகையில் வெளியாகின. 1980 களின் முற்பகுதியில் யுத்தம் முனைவிட ஆரம்பித்த கால கட்டத்தில் வெளியான தாரகை சஞ்சிகை அமரர் செ. கதிர்காமநாதன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றை நடாத்தி பரிசிலும் வழங்கியுள்ளது. ச. முருகானந்தனின் நியாயமான போராட்டங்கள் குறுநாவலும் தாரகையில் எட்டு இதழ்களில் தொடராக வந்தது.

காத்திரமான எழுத்தாளராக கண மகேஸ்வரன் இன்னும் அதிகமாக எழுதவேண்டும். ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வலு சேர்க்க வேண்டும் என விரும்புகிறோம். இவரது நூலும் கலை ஒளி பிரசுரமாக வெளிவரவுள்ளது.

இவர்களைவிட இப்போதைய மாணவர்கள் சிலரும் எழுதி வருகிறார்கள். இதே கிராமத்தில் மணற்பாதிக்கு வெளியே இருக்கும் எழுத்தாளர்களில் யோ. கர்ணன் கருணை யோகன் (பேராசிரியர் யோகராசா), குப்பினான் ஐ. சண்முகம் முதலானோரும் அண்மையில் வசிப்பவர்கள்.

பிரகலாத ஆனந்த்

மணற்பாதி.

கரணவாய் கிழக்கு

கரணவாய்

முன்னுரை

கா. அருளானந்தம் என்றொரு அற்புதமான கலை இலக்கியவாதி, ஒரு குறுகியகாலம் தான் எழுதுகோலை அற்புதமாகப் பயன்படுத்திவிட்டு ஓய்வு கொண்டவர். ஈழத்து இலக்கிய வானில் மிளிர்கின்ற அருளானந்தம் என்ற பெயர்கொண்ட எழுத்தாளர்கள் சிலரில் கா. அருளானந்தமும் ஒருவர்.

இத்தொகுதியில் அடங்கும் கதைகளை எழுதியுள்ள கா. அருளானந்தம் தனது ஆசிரியசேவைக்கால அனுபவத் தொடர் மூலம் ஈழத்து வாசகர்களுக்கு மிகவும் அறிமுகமானவர். கலை ஒளி வட்டத்தின் அடுத்த வெளியீடாக அந்த அனுபவத் தொடர் "அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்" என்ற பெயரில் வெளிவரவுள்ளது.

பொதுவாகவே எழுத்தாளர்கள் தமது இளமைக் காலத்திலேயே எழுத்தாளர்களாக உருவாகிறார்கள். இளமை என்பது கனவுகளும் கற்பனைகளும் நிறைந்த பொற்காலம். கா. அருளானந்தம் அவர்கள் இளமைக்காலத்திலிருந்தே ஒரு இலக்கிய கலாரசிகர். சிறந்த ஓவியர். அவரிடம் ஒரு நூலகமே இருந்தது என்று சொல்வார்கள்.

எமது கரணவாய் கிராமத்தில் எமது குறிச்சியில் அப்போது நூலகங்கள் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஜனசக்தி சனசமூக நிலையத்தில் தேசிய தினசரி ஒன்றும், மாவட்ட தின சரி ஒன்றும் மட்டுமே படிக்கக் கிடைக்கும். வேறு நூல்கள் இருக்கவில்லை. அந்த நாட்களில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற கா. அருளா-

னந்தம் புத்தகப் பிரியராக இருந்ததுடன் பல நூல்களை மாதா மாதம் கொள்வனவு செய்வார். இதனால் வீட்டிலே பண நெருக்கடி ஏற்படும் போது தன் துணைவியாருடன் முரண்பட்டு நிற்கும் நிலை, ஏற்படுவதுண்டு. கலைக்கதிர், மஞ்சரி முதலான இந்திய சஞ்சிகைகளையும், கலைச் செல்வி, மல்லிகை முதலான ஈழத்து சஞ்சிகைகளையும், இவர் மாதா மாதம் எடுத்து வந்தார். மேலும் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு நாவல், ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி, ஒரு கட்டுரை நூல் என்று தவறாமல் வாங்குவார். பின் நூலகத்தில் துக்ளக், கல்கண்டு முதலான சஞ்சிகைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டார்.

ஆரம்ப நாட்களில் இவரிடம் புத்தகங்களை இரவல் வாங்கிச் சென்ற சிலர் அதைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை. இன்னும் சிலர் நூல்களை அவதானமாகப் பாவிக்காமல் சிதைவுடன் கொண்டுவருவர். இதனால் மனமுடைந்து போன இவர் இரவல் கொடுப்பதையே சில காலம் நிறுத்தி வைத்திருந்தார். எனினும் இவரது இளகிய மனம் பின்னர் அதைக் கடைப்பிடிக்க முடியாமல் கட்டுப்பாடுகளுடன் இரவல் கொடுப்பார்.

படித்த புத்தகங்கள் பற்றி அலசுவது இவரது வழக்கம். தான் இரசித்தவை பற்றியும், பிறர் என்னென்ன இரசித்தார்கள் என்பது பற்றியும் கருத்தாடல் செய்வார். பின் நாளில் ஈழத்தின் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்களாக உருவாகிய செ. கதிர்காமநாதன், ச. முருகானந்தன், நா.யோகேந்திரநாதன் முதலானவர்களும் மற்றும் எழுத்தாளர்களாக மலர்ந்த சி. பரமானந்தம், க. ரவீந்திரநாதன், ச. ஜெயானந்தன், உட்பட கலை ஒளி வட்ட எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் இவரைத் தமது வழிகாட்டியாகக் கொண்டார்கள். இத்தனைக்கும் அவர் அந்த நாட்களில் ஒரு படைப்பைத் தானும் எழுதியவரல்லர்.

மல்லிகை சஞ்சிகை வெளிவர ஆரம்பித்த காலத்தில் அதன் தீவிர வாசகராக இருந்ததுடன், அதை பலருக்கு அறிமுகப்படுத்தியும் வந்தார். ஈழத்து இலக்கியம் வளர்ச்சி-

யடையவேண்டும் என்று தீவிர கனவு கண்டுகொண்டிருந்த இவர், இந்திய எழுத்துக்களை என்றும் நிராகரிக்கவோ, பகைமை உணர்வு காட்டவோ இல்லை. ஆயினும் ஈழத்து இலக்கியம் ஏறுமுகம் கொள்ளும் என உறுதியாக நம்பினார். இந்திய எழுத்துக்களே எமது இலக்கிய வேட்கைக்குத் தீனி போட்ட-தையும், எமது இலக்கியம் செழிப்புறவும் உதவுவதாகவும் தீவிரமாக நம்பினார். மா ஒவினையும், கார்ல்ஸ் மார்க்ஸையும், ஈ.வே.ராமசாமி பெரியாரையும் அவர்களது எழுத்துக்கள் மூலம் எமது பிரதேச இளைஞர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதும் அவர் தான். அண்ணாத்துரை இ ஆசைத்தம்பி, கருணாநிதி, நெடுமாறன் போன்ற தி.மு.க. அணியினரின் எழுத்துக்களையும் எமது பிரதேச இளையவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியது இவரது குட்டி நூலகம் தான் என்றால் அது மிகையாகாது. எமது குறிச்சியில் அமைந்த ஜனசக்தி சன சமூக நிலையம் வளர்ச்சி-யுறல் வேண்டுமெனவும், அங்கு ஒரு சிறந்த வாசிகசாலை உருவாகவேண்டும் என்றும் இளைஞர்களுக்கு ஆர்வமுட்டினார்.

எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் க.பேரின் பநாயகத்தை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட கலை ஒளிகையெழுத்துச் சஞ்சிகையின் உருவாக்கத்திலும், அது தொடர்ந்து வெளிவருவதிலும் உற்சாக முட்டியதுடன் அதன் அட்டைப்படங்களையும் வரைந்து உதவினார். அப்போது கூட அவர் எதுவும் எழுதியதில்லை. அப்படியாயின் அவர் எப்போது தான் எழுதினார் என்று நீங்கள் கேட்பது என் காதில் விழுகிறது.

ஆம்! சற்று புதுமையான பதில் தான். தனது ஆசிரிய சேவையிலிருந்து விலகிய பின்னர் தான் தனது முதல் படைப்பையே எழுதினார். அறுபது வயதிற்குப் பின்னர் தான் இவர் ஒரு எழுத்தாளர் ஆனார். ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இது சற்று வித்தியாசமான அறிமுகம் தான்.

அறுபது வயதில் எழுத ஆரம்பித்தவர் சுமார் இரண்டு வருடங்கள் தான் எழுதினார். இந்தக் குறுகிய காலத்தில்

தன்னை ஒரு எழுத்தாளனாக ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் நிலைநிறுத்த முடிந்துள்ளது என்பதும் ஒரு அரிய சாதனை தான்.

கொடிய யுத்தத்தினால் இவரது நூலகத்தை இழந்தது போலவே, கொடிய நோயின் பாதிப்பினால் இவரது எழுத்துரு-வாக்கங்களின் பிரதிகளும் பாதுகாக்க முடியாமல் போனது. ஞாபக சக்தியை இழந்த ஒருவராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவர் இப்பொழுதும் தன் இலக்கிய வேட்கையை மறக்கவில்லை. தனது படைப்புகளை நூலுருவில் கொண்டு வரவேண்டும். என்ற அவாவை நிறைவேற்றும் அம்சமாகவே இவரது இச்சிறிய தொகுதி வெளிவருகிறது.

தற்போது எழுதவோ, வாசிக்கவோ முடியாத ஒருவராகவே இவர் இருந்து வருகிறார். சிலவற்றை ஞாபகப்படுத்திக் கதைக்கும் போது மிகவும் மகிழ்ந்து, தன் நினைவில் வரும் விட-யங்களைக்கூறுவார். அண்மையில் மல்லிகை 40வது ஆண்டு மலரை அவரிடம் காட்டியபோது பெரிதும் மகிழ்ந்தார். அவரால் அதிகம் கதைக்க முடியாது விட்டாலும் "ஜீவா... டொமினிக் ஜீவா" என்று ஏதோ சொல்ல வந்து அதைக் கூற முடியாமல் தவித்த போது அவர் நிலை கண்டு என் கண்கள் பெருக்-கெடுத்தன.

எனது கணவருக்கு சாகித்திய விருது "தரை மீன்கள்" சிறுகதைத் தொகுதி கிடைத்தபோது அவரிடம் ஆசிபெறச் சென்றோம். அவர் அதைப்பிரிந்து கொண்டு "எனக்கு முந்தியே தெரியும், நீ பெறுவாய் என்று என வாழ்த்தினார்.

இந்த சிறிய நூல் மூலம் கா. அருளானந்தம் அவர்களின் ஆளுமையை, ஆற்றலை தெரிந்து கொள்ள முடியாது. எனினும் அவரது அடுத்த நூலான "அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்" அவரை அவரது இலக்கிய உருவாக்கத் திறமையை வெளிக் கொணரும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

ஏகலைவனுக்கு துரோணர் போல் எனது இலக்கியப் பிர-
வேசத்திற்கும் இவர் குரு எனலாம். இவரை விட கால் நூற்றாண்டு
பின்னர் பிறந்த நான் இவரின் வழிநடத்தலை நோரில்
அனுபவிக்கவில்லை. எனினும், எனது கணவரும் எழுத்தாளரு-
மான டாக்டர். ச.முருகானந்தன் மூலம் நிறையவே கேள்விப்பட்ட-
டிருக்கிறேன்.

நோய்வாய்ப்பாட்டு இவர் கொழும்பில் சிகிச்சை பெற்று
வந்தபோது அடிக்கடி இவரைச் சந்திப்பேன். என்னையும்
வாழ்த்துவார். எனினும் துரோணர் போல் இவர் என் கட்டை
விரலைக் கேட்கவில்லை.

இவர் தொடர்ந்தும் எழுதியிருந்தால் அனுபவமுதிர்ச்சியும்
அறிதிறனும் மிக்க இவரது இன்னும் பல அரிய படைப்புகள்
ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு அணிசேர்த்திருக்கும். காலம் சதி
செய்து விட்டது.

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்

ஆசிரியை.
கொழும்பு இந்துக் கல்லூரி.
இரத்மலானை.

பதிப்புரை

கலை ஒளி பிரசுரம் ஆரம்பித்து அது தனது மூன்று
நூல்களை வெற்றிகரமாக வெளியிட்டுள்ளது. முதலாவது
தொகுதியாக ச. முருகானந்தனின் "இது எங்கள் தேசம்" என்ற
சிறுகதைத் தொகுதி வெளியானது. மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்ற
இந்த நூலினை அடுத்து "அனுசயா" வின் "முதியோர் வாழ
உதவுவோம்" என்ற நூல் வெளியாகியது. சற்று வித்தியாசமான
இந்த நூலுக்கு பெரும் வரவேற்புக் கிட்டியது. அடுத்த, நூல்
டாக்டர். ச. முருகானந்தனின் "நாளை நமதே" என்ற அறிவியல்
உற்சாகக் கட்டுரை நூல். இதுவும் வரவேற்பைப் பெற்றதனால்
எமது நாலாவது வெளியீடான இந்த சிறிய சிறுகதைத்
தொகுதியை வெளியிடுகிறோம். எமது அடுத்த நூல் கா.அரு-
ளானந்தம் எழுதிய "அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்" விரைவில்
வெளிவரவுள்ளது.

இந்நூல்களை வெளியிடுவதில் புலம் பெயர்ந்த எம்
ஊரவர்களான ச. யோகானந்தன், சு. மனோகரன், கா.
அருளானந்தம் அவர்களின் பிள்ளைகள், ஆகியோர் உதவி
புரிந்தார்கள். "முதியோர் வாழ உதவுவோம்" தொகுதிக்கு திரு.
வி. கயிலாயபிள்ளை அவர்கள் அனுசரணை வழங்கினார்.
இவர்களுக்கு எமது நன்றிகள்.

தொடர்ந்தும் க. ரவீந்திரநாதன், நா.யோகேந்திரநாதன்,
ஆகியோரின் சிறுகதைத் தொகுதிகளும், சந்திரகாந்தாவின்
கவிதைத் தொகுதியும் வெளிவரவுள்ளன. கலை ஒளி

வெளியீடுகள் வெற்றிகரமாக வெளிவருவது உங்கள் ஆதரவில் தான் தங்கியுள்ளது.

எமது வெளியீடான, "இனி வானம் வசப்படும்" என்ற ச. முருகானந்தனின் சிறுகதைத் தொகுதி மணிமேகலைப் பிரசுர வெளியீடாகவும், "பெண்ணியம் ஒரு பார்வை" என்ற நூல் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகவும் வெளிவரவுள்ளன. "இரவில் ஒளிரும் சூரியன்" என்ற கவிதை நூல் மீரா வெளியீடாக வெளிவரவுள்ளது.

க. பேரின்பநாயகம் (குலம்)

கரணவாய் கிழக்கு.
கரவெட்டி.

எமது நூல்கள்

- 1) இது எங்கள் தேசம் (ச. முருகானந்தன்)
- 2) முதியோர் வாழ உதவுவோம். (எம். அனுசயா)
- 3) நாளை நமதே (டொக்டர். ச. முருகானந்தன்)
- 4) ரயிலில் ஒரு ராகம் (கா. அருளானந்தம்)

வெளிவர இருப்பவை

- 1) அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம் (கா. அருளானந்தம்)
- 2) இனி வானம் வசப்படும் (ச. முருகானந்தன்)
- 3) பெண்ணியம் ஒரு பார்வை (சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்)
- 4) அவள் அக்காவாகிவிட்டாள் (நா. யோகேந்திரநாதன்)

முதற்பாடம்

உள்ளே..

1. முதற்பாடம் — 21
2. ஆஹா பரீட்சை நிலையமே — 33
3. வரவேண்டாம் தலைச்சுற்று — 42
4. ரயிலில் ஒரு ராகம் — 46
5. ஒண்ணு ரெண்டு தொண்ணாத்தெட்டில்
அவரைச் சந்தித்தேன் — 51
6. ஒரு கும்பராசியின் வாரபலன் — 54
7. பிரேமைகளும் வருத்தும் — 63

அதிகாலை நேரம் ஐந்தரை. அடையாள அட்டை, பிறிகேட் பாஸ், காசு என்வலப் எல்லாம் பொக்கற்றுள் இருப்பதைச் சரிபார்த்துக்கொண்டேன். கேற்றுக்கு வெளியே தாமண்ணை குரல் தந்தார். தயாராயிருந்த நானும் புறப்பட்டேன்.

பஸ் தரிப்பில் நிற்கும் போது சிவத்தாரும் தேநீர்க் கடை திறந்துவிட்டார். வெளிச்சம் போதாததால் லாம்பும் எரிந்தது.

"இந்தக் குளிருக்கு ஒரு பிளேன்ரீ அடிச்சால் தான் தம்பி உடம்பு கொஞ்சம் வெதுவெதுப்பாயிருக்கும். கைவிஷேச நேரத்திலை கடன் சொன்னால் சிவத்தாற்றை மூஞ்சி முகம் வெது வெதுப்பாயிருக்கும்... அது தான் யோசிக்கிறன்"

"அதுக்கேன் யோசிப்பான் தாமண்ணை... வாருங்கோ ரீ குடிப்பம்"

இருவரும் போய் வாங்கில் இருந்து தேநீரைக் கையில் எடுக்க, நாங்கள் காத்திருந்த பஸ்ஸும் வந்தது. நான் பரபரத்தேன்.

"அது போனால் போகட்டும் தம்பி. அரை மணியில் அடுத்த பஸ் வந்திடும். தேத்தண்ணியை ஆறுதலாய்க் குடி"

முதல் பஸ்ஸைத் தவறாமல் பிடிக்க விடாமல் தாமண்ணை தேநீரை ஊதி ஊதிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"இவ்வளவு வெள்ளைத் துலைக்கோ?" - சிவத்தார் கேட்டார்.

"ஒருக்கால் யாழ்ப்பாணம் போகவேணும். இவர் தம்பியின்ரை அலுவலாய்த் தான். தம்பியும் ஏ.எல். பாஸ் பண்ணிப் போட்டுத் தொழில்துறை ஒண்டும் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார். தகப்பன் இல்லாத பிள்ளை. தங்கைமார் ரண்டும் குமாராயிருக்குதுகள்... அதுதான். காணி, தோட்டந்தரவு எண்டு இருக்கிற நிலபுலமெல்லாம் வித்தெண்டாலும் வெளிநாடு போக விரும்பியிட்டார். எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருவர் கொழும்பிலை ஏஜென்ஸிகளெட்டை நல்ல செல்வாக்கு உள்ளவர். இப்ப யாழ்ப்பாணம் வந்து நிக்கிறார். இந்த நேரம் நானும் ஏதோ இயண்ட உதவியைச் செய்வமெண்டு..."

சூடான தேநீர் உள்ளே போக தாமருக்கு வியர்வை அரும்பி சேட் மெல்ல ஈரமாக உள்ளே பெனியன் இல்லாதது தெரிந்தது. தோளில் போட்ட சால்வையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

பஸ் வரவே, அது நகர்வதற்குள் நாங்கள் தொற்றிக் கொண்டோம். பஸ்ஸில் இருவரும் அருகருகே அமர்ந்து கொண்டோம்.

"அதுசரி தம்பி, நேற்று நான் கேட்ட 500 ரூபா உம்மட்டை இல்லை. இண்டைக்கு எப்பிடிக் கிடைச்சது?"

"கரணவாய். நாகலிங்கண்ணையெட்டை விஷயத்தைச் சொன்னன். அவர் தந்த காசைத்தான் கொண்டு வாறன்"

அவருக்கு இந்த மண்பந்தலாலை வருமானம் பிழையில்லை. கலியாணங்கள், தண்ணிவார்வை, திருவிழாக்கள், வேறை வேறை விஷேசங்கள் எண்டு ஓய்வில்லாமல் ஓடுது பந்தலும் மணவறையும்"

"அண்ணை! பணம் நல்லதும் செய்யும்; கெட்டதும் செய்யும். அவர் நல்லது செய்யிறார். அவருக்கு தெய்வம் குறைவில்லாமல் குடுக்குது. அவரும் சச்சிதியான் தொடக்கம் மூத்த விநாயகர் வரை தெய்வங்களுக்கும் குடுக்கிறார்

ஏழைபாழை, முட்டுப்பட்டதுகளுக்கும் எண்டு இப்பிடி ஒரு தனி வழியிலை ஓடுறார்."

நேற்று தாமண்ணைக்கு 50 ரூபா கொடுக்க முடியாமல் போனதால் இவ்வளவெல்லாம் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

வழியில் வந்த சென்றிகளில் நான் இறங்கி நடந்து அ. அட்டை காட்டி, பாஸ் காட்டி, அப்பாவியாய் இளித்த பல்காட்டி "மொனவாத வெடகறனுவ?"

"மொனோட்டத மே பத்த யனவ?" என்ற கேள்விக்-கெல்லாம் திருதிருவென்று விழித்து, "இருக்கிறது கரணவாய். யாழ்ப்பாணம் போகிறேன்." என்று விளங்காத கேள்விக்கு வாயில் வந்த பதில் சொல்லி, மீண்டும் நடந்து பஸ் ஏறிய போதெல்லாம் தாமண்ணை எனது இருக்கை பறிபோகாமல் தனது சால்வை போட்டு காப்பாற்றித் தந்து, தன் பக்கத்தே என்னை வைத்துக் கொண்டார். போதாக்குறைக்கு அவரின் தமிழ்க் கேள்விக்கும் சலிக்காமல் பதில் சொன்னேன்!

யாழ். பஸ் நிலையம் வந்ததும் எல்லோரும் முண்டியடித்து இறங்கினர். தாமண்ணையும் இறங்கி எனக்காகக் காத்து நின்றார். நானும் இறங்கி வந்தபோது, -

"தம்பி! கீழ் வகுப்பிலை படிச்ச கிரிசாம்பாள் கதையெல்லாம் இந்தக் காலத்துக்குச் சரிப்பட்டு வராது. கிரிசாம்பாளின் பொறுமை, ஆறுதல் எல்லாம் கதையோட விட்டிடவேணும். நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது"

தாமண்ணை சொன்ன கிரிசாம்பாள் "யார் மகள்" எந்த ஊர், எத்தனை வயசு, எப்படி முகம்" ஒரு விவரமும் எனக்குத் தெரியா விட்டாலும் தெரிந்ததுபோல ஒரு புன்முறுவல் காட்டிக்கொண்டேன்.

"தம்பி! என்ன...முகங்காஞ்சு கிடக்கு? முன்னம் முன்னம் பொறுப்பான காரியம் ஒண்டுக்குப் போறம். வெறு வயிற்றோடை போனால் முகம் குளிர்ச்சியாயிராது. வயிற்றுக்கு ஏதாவது போட்டால் தான்..."

"ஏதாவது சாப்பிடுவம் அண்ணை"

தாமண்ணை விறுவிறென்று நடந்தார். மருந்தகம், உணவகம், துணியகம், அச்சகம் என்று பல 'அகம்' களைக் கடக்கையில், இடையே ஓர் "ஒட்டகம்" வந்தது. அது சைக்கிள் ரியூப் ஒட்டும் இடம் என்று புரிந்தது. கடைசியாக தாமண்ணை ஒரு சாப்பாட்டகம் வந்தடைந்தார். ஊது பத்தி வாசனை, வானொலி இசைகளைக் கடந்து இருவரும் உள்ளே நுழைந்தோம்.

கொஞ்சம் தாமதமாக வந்த பையனிடம் "உங்களுக்கெல்லாம் எங்கட அவசரங்கள் விளங்காது...சாப்பிட என்ன இருக்கு? மசாலை தோசை இருக்கே?"

"மசாலை தோசை என்றால் 10 நிமிஷம் செல்லும்" என்றான் பையன்.

"அதுவரை, சாப்பிட இட்டலி, கிழங்கு, சாம்பார் ஏதாவது கொண்டு வா"

தாமர் பண்ணும் அட்டகாசம் கேட்டு, அரைக் கை சேட், மடித்துக்கட்டிய வேட்டி, காதுப்பு, நெற்றிப் பொட்டு சகிதம் நின்ற முதலாளியே வந்துவிட்டார்.

"ஐயாவை நல்லாய்க் கவனி" என்று சொல்லி தானே பரிமாறத் தொடங்கி விட்டார். உழுந்து வடை, கப்பல் பழம் என்று ஏக தட்புடல். புதுமாப்பிள்ளைக்கு மாமியார் வீட்டு உபசாரமெல்லாம் தாமண்ணைக்கு ஹோட்டலில் நடந்தது. கடைசியாக 'ரி' யுடன் விருந்து முடிந்து வெளியேறுகையில் தாமண்ணை பிறிஸ்ரல் பைக்கற்றும் வாங்கிக் கொண்டார்.

வெளியே நடைபாதை ஓரத்தில் தவளை போல, முடமான ஒரு சாப்பாணிக் கிழவன் ஒரு ரூபாவுக்காகத் தன் இரு கைகளையும் ஏந்தினான். எனது கை பொக்கற்றினுள் துழாவ, எனது முயற்சியைத் தடுப்பதுபோல,

"தம்பி! தம்பி!" என்று அவசரத் தொனியுடன் எட்டி நடை போட்டார் தாமண்ணை. என் அருகாமையை உணர்ந்தும்

"என்ன தம்பி கொஞ்சமும் அனுபவமில்லாத பிள்ளையாய் இருக்கிறாய். கீழ் வகுப்புப் படிக்காமல் ஏ.எல் படிச்சனியே?... ஒளவையார் என்ன சொன்னவ தெரியுமே? "அறஞ்செய் விரும்பு" அறஞ்செய்ய...எது?... விரும்பு எண்டுதான் சொல்லியிருக்கிறா. 'அறஞ் செய்' எண்டு சொன்னவவே? நீ விரும்பியிட்டாயெல்லோ அது போதும். பேசாமல் வா."

மீண்டும் ஆஸ்பத்திரி வீதி ஓரமாய் வந்து நின்றோம்.

"தம்பி கன்னாதிட்டிச்சந்தி போய் ரண்டு முடக்குத் தாண்ட வீடு வந்திடும். அவ்வளவு தூரமில்லை. எண்டாலும், போறனாங்கள் ஒரு மதிப்பாய்ப் போனால் தான் போற விஷயத்துக்கும் ஒரு மதிப்பு வரும்..."

மதிப்பாய் போகிற விஷயம் விளங்காமல் நான் குழம்பி-னேன். எனது குழப்பம் அவருக்குப் புரிந்தது.

"இப்ப நாங்கள் ஒட்டோவிலை போய்வாசல்லை நிறுத்திப் போட்டு ஹோர்ன்" அடிக்க வேணும். அவையள் எட்டிப்பார்க்க, நாங்கள் ஒட்டோவை விட்டு இறங்க வேணும்...அப்பதான் போற விஷயத்துக்கு ஒரு கனதி வரும்...என்ன? நான் சொல்லுறது இப்ப விளங்குதே?"

"ஓமண்ணை...அப்பிடிச் செய்வம்."

இந்த "மதிப்பு" விஷயம் எனக்குப் புரியாவிட்டாலும், ஒரு விஷயம் மட்டும் புரிந்தது - தாமண்ணையின் வயிறு 'ஹவுஸ் புல்'. நடப்பது கஷ்டம்.

போத்துக்கீஸர் காலத்து போர்டிக்கோ உள்ளவீடொன்றின் வாசலில் ஒட்டோ நின்றது. கேற் பூட்டியிருந்தது; ஒட்டோவின் கரகரத்த "ஹோர்ன்" சத்தம் வீட்டில் எவ்வித சலனத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. "மதிப்பை" பார்க்க யாரும் இல்லாததால் வேறு வழியின்றி நாங்கள் ஒட்டோவை விட்டு இறங்க ஒட்டோ திரும்பிப் பறந்தது. 70 ரூபா பணமும் கூடப்பறந்தது.

தாமண்ணையின் சிம்மக் குரல் கேட்டு சிறு நாயொன்று விழித்துக்கொண்டது. அதையடுத்து சுமார் 15 வயதுப் பையன் (வேலையாள் என்று தோற்றம் சொன்னது) ஒருவன் கேற்பக்கம் வந்தான். கூர்ந்து கவனித்தான். 'என்ன விஷயம்,' என்று கேட்பது போல ஒரு பார்வை.

"என்ன தம்பி என்னைத் தெரியேல்லையே...? நான் தான் தாழு. தாமோதரத்தார். போன மாதமும் வந்து மதுரலிங்க ஐயாவேடை கதைச்ச தேத்தண்ணியும் குடிச்சுட்டுப் போனான்..."

"தாமண்ணை காட்டிய வலுவான நெருக்கம் பையனிடம் எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை.

"ஐயா ஊர்காவத்தூர போயிருக்காங்க. அப்புறம் சாயந்தர-மாத்தான் வருவாங்க. பின்னாடி சாயந்தரமா வந்து பாத்துக்-குங்க"

பையன் போய்விட்டான். தாமண்ணை கேற்றை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு, தலையைக் குனிந்து தீவிரமாக ஆலோசித்தார். நான் பொக்கற்றில் கைவிட்டு காசு என் வலப்பின் கனத்தை ஒரு குத்து மதிப்பாகக் கணக்கெடுக்க முயன்றேன்.

தம்பி இண்டைக்கு நல்ல நாள். அதோடை கிழமையும் வெள்ளி. மதுரலிங்கர் வந்து சேர ராகுகாலமும் கழிஞ்சிடும்... ஒரு நல்ல அலுவலப் பற்றி யோசிக்கிறன். மீசை வைச்சு, சினிமாத்-தனமாய் திரியிற இளசுகளுக்கு இந்தச் சங்கதியளிலை நம்-பிக்கையில்லை. பேப்பர்களிலையும் கேலி பன்றமாதிரி கதை எழுதுறாங்கள் கதை.. நீ எப்பிடி நினைக்கிறியோ தெரியல்லை..."

"நீங்கள் எதைப் பற்றிச் சொல்லுறியள் தாமண்ணை?"

"நேரே இந்தப் பக்கமாய் ரண்டு முடக்குத் திருப்ப ஒரு வேனுக்குள்ளை எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருவர் - சோதிடத்திலை வலுவிண்ணர். சாதகம், கைரேகை எண்ணோதிடம் முண்டிலையும்

பெரிய ஒரு புலி. இப்ப நாங்கள் போற பயணம் ஜேர்மனியோ, சுவிலோ, கனடாவோ; பயணம் எப்ப நடக்கும் எல்லாம் அச்சொட்டாய்ச் செல்லுவார். வெளிநாட்டுப் பயணம், கலியாண விஷயம், படிப்பு, தொழில் துறை, வழக்குத்தகராறு, மாடு-கண்டு களவு, நோய் நொடி, புதுயாவாரம், வாகனம் வாங்கிறது எதெண்டாலுஞ் சரி. ரேகையைக் காட்டினால் போதும். அவர் சொல்லிளுக்கு அப்பீல் கிடையாது. அதோடை நான் கொண்டு போற கேசெண்டால் "நேர்"றும் ஒரு பத்துப் பதினைஞ்சு குறைவு. ஒருக்கால் எங்கடை இந்த விஷயத்தையும் அவரைக் கேட்டுப் பார்ப்பமெண்டு யோசிக்கிறன்... நீ என்ன நினைக்கிறாய் தம்பி?"

"அதுக்கென்னண்ணை... பாப்பம்."

சந்துகள் கடந்து சோதிடரின் பொந்துக்குள் வந்து சேர்ந்தோம். முன்புற நீண்ட தாழ்வாரத்தில் இருந்த வாங்கு ஒன்றில் உட்கார்ந்தோம். அங்கே இருந்த சாய்வு நாற்காலிதான் சோதிடரின் சிம்மாசனம் என்று தோன்றியது. ஒரு ரீப்போ, ஒரு பஞ்சாங்கம், ஒரு சோதிடப் புத்தகம் எதுவுமே அங்கு காணப்பட-வில்லை. ஒரு சோதிடச் சூழ்நிலையின் நிழல் கூட அங்கு இல்லை. வீட்டுக்குள் செல்லும் வாசல், போக வர இடைவெளி விட்டு பலகை ஸ்கிரீன் கொண்டு மறைக்கப்பட்டிருந்தது.

கையில் சுருட்டு, தீப்பெட்டி சகிதம் எங்களை எட்டிப் பார்த்த சோதிடரின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி. வயது சுமார் அரை நூற்றாண்டு.

"என்ன...தாமர் அவசரகேலோ? ஆறுதலோ?"

"இல்லை, சாத்திரியார் இது வெரி வெரி ஆறுதல்... ஏன்... உங்களுக்கு ஏதேனும் அலுவல் இருக்கோ?"

"இல்லை, தாமர் உள்ளை ஒரு சின்ன வேலை. பத்து பதினைஞ்சு நிமிஷத்திலை வந்திடுவன்.

"தாராளமாய்போய் வாருங்கோ!"

சாத்திரியார் உள்ளே போய்விட்டார்.

"சாத்திரியார் தனியாள் தம்பி. இந்தச் சட்டி பானை பிக்கல் பிடுங்கல் ஒண்டும் கிடயாது. பரம்பரையாய் சோதிடந்தான் தொழில். இப்ப பார்... எங்கடை விஷயத்திலை ஒரு சின்னச் சறுக்கல் விட்டால் போதும்... தம்பியாணை ஒரு சதக்காசு குடுக்க விடமாட்டான்."

வாசல் பக்கம் ஸ்கிறீனின் கீழ் இடைவெளியில், கீழ்ப் பாதம் என் கண்ணில்பட்டது. தாமரின் பேச்சுத் தொனியும் உரத்து ஏறத்தொடங்கியது.

"முதல் அவர் சொல்ல வேணும் நாங்கள் சுவிஸ் பணய விஷயமாய் வந்ததை. பிறகு, ரண்டு பெண் சகோதரம், கொப்பர் 5 வருடம் முந்தி கண்முடினது, எல்லைப் பனையிலை ஓலை வெட்டினதாலை தகராறுப் பட்டு, கொப்பரும் கொம்மானும்' கோட்டுக்குப் போய் அப்புக்காத்துமாரெட்டை காசைக் கரியாகினது... பிறகு..."

தாமண்ணை சொல்லச் சொல்ல, காதை அவர் பக்கம் கொடுத்திருந்தாலும், பலகைத் தடுப்பு இடைவெளியில் சுருட்டுப் புகையின் அசைவு வேகவேகமாய் அதிகரித்ததையும் என் கண்கள் அவதானித்துக் கொண்டன. சாத்திரம் சரியாய்ச் சொல்லப்படும் என்பது நன்கு புலனாகியது. எதிர்பார்த்தபடியே, தாமரின் பேச்சை மீண்டும் "ரேப்பறெக்கோடரில்" போட்டது போல, சோதிடரின் குரலில் சாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டோம்,

புறப்படும் போது, தாமண்ணை சாத்திரியாரை பின்பு வந்து சந்திப்பதாக ஒரு "ஒப்பந்த வாக்களிப்பு". அதனுள் ஓய்ந்த கொமிஷன்சமாசாரமும் நுண்ணிய தாய்ப்புரிந்தது.

மீண்டும் பிரதான வீதிக்கு வந்தோம். வெளியில் தகித்தது. வெளியே வந்ததும் குளிப்பானம் தந்த குளுகுளுப்பில் தாமண்ணையின் முளை வெகு நிதானமாய் வேலை ஆரம்பித்தது.

"மதுரலிங்கர் இப்போதைக்கு வர ஏலாது. அந்தப் பயணம் அப்படியானது... தம்பிக்கு எஸ்.சீ. ஓ வேலாயுதற்றை மச்சான்

கோபால பிள்ளையைத் தெரியுமே...? தம்பிக்கும் தெரியாமல்...? தம்பிக்கும் தெரியாமல் போகாது. அவர் இப்ப ஒரு மாதமாய் பாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியிலை சுகமில்லாமல் படுத்திருக்கிறாராம்.... ஒருக்கால் பாப்பமெண்டால்... வெறுங்கையோடை எப்படிப் போறது? ஒரு ஹோர்லிக்கை அதை இதை வாங்கப் போனால் 100 ரூபா போதாது. ஒரு கிறீம் கிறாகர் பீஸ்கற் பைக்கற் எண்டாலும் வாங்கலாமெண்டால்... இந்த அறுந்துபோன மறதி ... காசை விட்டிட்டு வந்திட்டன். அதுவும் கோபால பிள்ளையை... வெறுங்கையாய்... சாய்க்...

"அதுக்கென்னண்ணை கிறீம் கிறாக்கர் வாங்குவம்"

யாழ். ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிகளைப் பார்க்கக் காத்திருக்கும் கூட்டத்தில் நாங்களும் இருவர். பிஸ்கற் நொறுங்காமல் தாமரின் கக்கத்தில் பாதுகாப்பாயிருந்தது.

"செக்கிங்" முடிந்ததும் வார்ட்டுகள் பலவற்றுக்கும் சனக்கூட்டம் பரபரப்பாகச் சென்றது.

ஊகமாய் ஒரு வார்ட்டை அடைந்ததும் தாமண்ணை கண்களால் ஒரு துழாவல் துழாவி, கட்டிலொன்றில் உட்கார்ந்திருந்த நபர் ஒருவரின் அருகே சென்று, பற்கள் தெரிய ஒரு சிரிப்புடன் நின்றார். அந்த நோயாளி நபருக்கோ தாமண்ணையை யாரென்று புரியவில்லை என்பது அவரது பார்வையிலேயே தெரிந்தது.

"இவர் கோபாலபிள்ளை தானோ? அல்லது..." என்று எனக்குள் ஒரு சந்தேகம்.

"நீங்கள் சுகமில்லாமல் இங்கை இருக்கிறியள் எண்டுகேள்விப்பட்டன். வந்து பாப்பமெண்டால் இண்டைக்குத்தான் நேரம் கிடைச்சது."

"நீங்கள்.." என்று ஒரு 'ள்' இழுவையில் இவரை யாரென்று நாருக்காக அறிய முயற்சித்தார் அந்த நோயாளி நபர்.

"நீங்கள் எங்கடை எஸ்.சீ. ஓ. வேலாயுத தண்ணையின்ரை மச்சான் கோபாலபிள்ளையெல்லே... இதென்ன உங்களுக்கு என்னைத் தெரியேல்லையெண்டால்... நான் தான் மயில்வாக-னத்தின்ரை மச்சான் தாமு...ம்... இவர் ஆர் தம்பியெண்டு பாக்கிறியள் இவரை உங்களுக்குத் தெரியாது. நான் ஆஸ்பத்-திரிக்கு உங்களைப் பார்க்கப் போறேன் எண்டாப்போலை தம்பியும் ஒரு அலுவலாய் என்னோடை வந்திட்டார்."

கோபாலபிள்ளைக்கு எங்கள் இருவரில் யாரையுமே தெரியவில்லை. இருந்தாலும் மரியாதைக்காக ஒரு சிரிப்பைப் படர விட்டார்.

"வருத்தத்தைப் பற்றி டொக்டர்மார் என்ன சொல்லுகினம்? ஏதோ நீங்கள் கெதியாய்ச் சுகப்பட்டு வீடு திரும்ப வேணும். உங்கடை குணத்துக்கு, செந்தில் வாழ் செல்வக்குமரன், அந்தச் செந்தூர் முருகன் உங்களைக் "கைவிடான்.. நீங்கள் சுகப்பட்ட பிறகு வேலாயுதண்ணையிட்டை எனக்கு ஒரு காரியம் செய்து தர வேணும். நான் கதைச்சுப் பார்த்தனான். சரிவரயில்லை. தன்ரை மகளுக்காக உங்கடை மகனிலை அவருக்கு, ஒரு கண். ஆனபடியால் நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் கேட்பார்."

தாமர் சொல்லச் சொல்ல கோபாலரின் முகத்தில் எள்ளு கொள்ளு, உழுந்து, பயறு எல்லாமே வெடிப்பது போலிருந்தது.

"நீரென்ன வருத்தம் பார்க்க வந்தனீரோ... அந்த ராஸ்கல் வேலாயுதனைப் பற்றிக் கதைக்க வந்தனீரோ?"

மேற்கொண்டு முச்சப் பேச்சில்லாமல் தாமண்ணை வார்ட்டை விட்டு வெளியேற நானும் அவர் முதுகைப் பார்த்தபடி பின் தொடர்ந்தேன்.

"தம்பி, உவருக்கு என்ன வருத்தமெண்டு முந்தி எனக்குத் தெரியாது. இப்பதான் தெரியுது. மூலக்கொதியாய் இருக்க வேணும்."

"இருக்கும்.... அதுசரி தாமண்ணை பிஸ்கற் குடுக்க மறந்திட்டியள்."

"மறதியில்லை தம்பி. உவனுக்குக் குடுத்துப் பிரயோசன-மில்லை. என்ரை இளையவளுக்கு இது நல்ல விருப்பம்."

வெளியே வந்தபோது வெயில் வெளுத்தெடுத்தது.

"தம்பியின்ரை முகத்திலை பசிக்களை தெரியுது. எனக்கும் பசி வயிற்றை விறாண்டுது. நான் வெள்ளி, விரதந்தான். வீட்டை விட்டு வந்திட்டால் வெள்ளி, சனி எண்டு பாக்கிறதில்லை... தம்பி விரதமெண்டு இல்லை. வெள்ளிக்கிழமை மாமிசம் இல்லை."

"தம்பி இனி வெளிநாடு போய் விட்டால் மச்சம், சைவம் எண்டு பாக்க முடியுமே? திறமான ஒரு சாப்பாட்டுக்கடை இருக்கு. நல்ல மீன் பொரியல் போடுவான். நண்டுக்கறி, இறால் பொரியலும் இருக்கு. முதல் சாப்பாட்டை முடிச்சுக் கொண்டு அலுவலைப் பாப்பம்."

பீடா, பிறிஸ்ரவுடன் மத்தியானச் சாப்பாடு பூர்த்தியானது.

தாமண்ணையின் மூளை, வேலை செய்யத் தொடங்கியது. அடுத்து நேரப் போகும் 'விபத்தை' ஊகிக்க நான் முயற்சித்தேன்.

"பொடியன் சொன்ன "சாய்ந்திரம்" ஆகிறதுக்கு கனக்க நேரம் இருக்கு தம்பி... சம்மா போய் எங்கை நிக்கிறது? சாப்பிட்ட களை தீர் ஆறுதலாய் இருக்க வேணும். இப்ப ஒண்டு செய்வம்.. போற வழியிலை இருக்கிற தியேட்டரிலை புதுப்படம் ஒண்டு ஓடுது. இந்தியாவிலை 100 நாள் ஓடின படம் எண்டு கேள்வி அதைப் பாத்திட்டு வெளிக்கிட நேரமும் கணக்காய் வரும். எல்லாத்துக்கும் தோது... என்ன யோசிக்கிறாய்?"

"ஒண்டுமில்லையண்ணை. படத்தைப் பாப்பம்."

இரண்டு ஓ.டி.சி. வாங்கி உள்ளே நுழைய படமும் தொடங்கியது. வெள்ளித்திரையில் சரக்குமார் தேவயானியை துரத்திக் கொண்டிருந்தார். எனது மனத்திரையில் தாமண்ணை தான்.

"அவார்ட்டுக்"க்குரிய சிறந்த நடிகராய்த் தெரிந்தார்.

படம் முடிந்து வெளியே வந்தோம். நேரத்தைப் பார்த்தேன்; கடைசி பஸ் புறப்பட அரை மணிதான் இருந்தது.

"அண்ணை வாருங்கோ ரீ குடிப்பம்."

"அதுக்கென்ன தம்பி உன்ரை விருப்பத்துக்கு நான் என்ன மறுப்பே?"

தேநீர் குடித்து வெளியே வந்ததும், மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய அலுவலைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை மனதில் நான் எடுத்துக் கொண்டேன்.

"வாருங்கோ! கடைசி பஸ்ஸுக்கு 15 நிமிஷந்தான் இருக்கு." என்று சொல்லி பஸ் நிலையம் நோக்கி எட்டி நடைபோட்டேன். கக்கத்தில் பிஸ்கற்றுடன் தாமண்ணை என்னைப் பின்தொடர ஆரம்பித்தார். எனது புத்தகப் படிப்பை இவ்வளவில் முடித்து உலகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்துள்ளமை எனக்குப் புரிந்தது. முதலாம் பாடமே போதியதாய் அமைந்தது.

ஆவறா...! பரீட்சை நிலையமே...!

பாலர் பாடசாலை முதல் கல்லூரி வரை 11 வருடங்களுக்கு மேற்பட்டகால முயற்சியின் முதிர்ச்சியை அளவீடு செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலை - அது பரீட்சை மண்டம்.

இந்தத் தொழிற்சாலையில் ஆரம்பத்தில் நோக்கு-நராகவும், பின்னர் மேற்பார்வையாளராகவும் பணிபுரியும் வாய்ப்பு அண்மைக் காலம் வரை தொடர்ந்து வருடா வருடம் எனக்குக் கிடைத்தது.

நான் சந்தித்த பரீட்சை மண்டபங்கள் பல தரப்பட்டவை. அவற்றில் பணி புரிந்தோர், பரீட்சார்த்திகள் பல்வேறு வகையினர். பெற்ற அனுபவங்கள் விதவிதமானவை. அவற்றில் மறந்து போனவை பல; நினைவு வந்தவை சில.

பாடம் முடிவதற்கு 5 நிமிடம் இருக்கும்போது, விடைப் பத்திரங்களை ஒழுங்குசெய்து நூலால் கட்டிக் கொள்ளுமாறும் கட்டிய பின் தொடர்ந்து எழுதுமாறும் பரீட்சார்த்திகளுக்கு அறிவிப்பது வழக்கம். நேரம் முடிந்ததும் தாமதமின்றி விடைத்தாள்களைச் சேகரித்துக் கொள்ளும் வசதிக்காகக் கையாளப்பட்டு வரும் ஓர் ஏற்பாடு இது.

அன்று, பாடம் முடிவடைதற்கு ஐந்து நிமிடங்களே இருந்தன. நோக்குநர் ஒருவர் சற்று உரத்த தொனியில்.

"எல்லாரும் கட்டிக்கொண்ட பின்பு தான் எழுத வேண்டும். என்று அறிவித்ததுதான் தாமதம், மண்டபம் முழுவதும் ஒரே

சிரிப்பலை. பல ஆட்சேபம் குரல்கள் பரீட்சார்த்திகளிடமிருந்து.

"ஸேர்! அது சரிப்பட்டு வராது.

"நீங்களே இப்படிச் சொல்லலாமா?"

"இதுவழக்கத்தில்லாதது" இப்படிப் பல குரல்கள். எதிர்பாராத இந்த ஆட்சேபிப்பினால், சற்று முதியவரான அந்த நோக்குநர் ஒரு கணம் திகைத்தே போனார்.

"பெற்றோர் சம்மதிக்க மாட்டார்களே!"

"அதுவும் வினிதா வீட்டார் நிச்சயம் மறுப்பார்கள்!"

"எழுத்து முடிந்த பின் கட்டிக் கொள்வது தான் வழக்கம்!" என்று தொடர்ந்து வந்த குரல்களினால் அவர்கள் எங்கு நிற்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட நோக்குநர். "விடைத்தாள்களை ஒழுங்காக்கி நூலால் கட்டிக்கொண்ட பின் தொடர்ந்து எழுதங்கள்" என்று தமது மேலறிவிப்புக்கு எழுவாய், பயனிலையுடன் செயற்படுபொருள், அடைமொழி எல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டார்.

** ** * ** * ** *

அன்று. தேர்வுக்குரிய பாடம் கேத்திரகணித பொறிமுறை வரைதல். (Geometrical and Mechanical Drawing) 1970 களின் நடுப்பகுதி வரை இருந்த பாடங்களில் ஒன்று. தோற்றும் பரீட்சார்த்திகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருக்கும் பாடங்களுள் இதுவும் ஒன்று. வரைதல் பலகைகள். கருவிகளுடன் வந்த பரீட்சார்த்திகள் தங்கள் சுட்டிலக்கம் இடப்பட்ட மேசைகள் ஆடாதிருக்கின்றனவா என்று அசைத்துப் பார்த்துத் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்கள். நின்று கொண்டே குனிந்த நிலையில் வரையும் போது இடையூறில்லாதிருப்பதற்காக நாற்காலிகளையும் சற்றே எட்ட நகர்த்தி விட்டார்கள்.

பாடம் ஆரம்பித்து, பரீட்சார்த்திகள் அனைவரும் மிகுந்த கவனத்துடனும் சுறு சுறுப்புடனும் வரைதலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

பரீட்சார்த்தி ஒருவர். அருகே நின்ற நோக்குநர் ஒருவரிடம் தனக்குத் தேவையாயிருந்த ஏதோ பொருள் ஒன்று கேட்டார். நோக்குநரும் அவருக்கு உதவும் பொருட்டு, ஏனைய பரீட்சார்த்தி ஒவ்வொருவரிடமும் அந்தப் பொருள் இருக்கிறதா என விசாரித்துப்பார்த்தார். எல்லாரும் கவராயம், பாகைமானி, வட்டாரி, மூலைமட்டம் போன்ற பொருள்கள் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் நோக்குநர் விசாரித்த பொருள் யாரிடமும் கிடைக்கவில்லை. அவர் குறிப்பிட்ட அந்தப் பரீட்சார்த்தியிடம் போய் "ஒருவரிடமும் இல்லை" என்று கூறினார். பரிதாபமாக ஒரு முறை அவரை நிமிர்ந்து பார்த்த அந்தப் பரீட்சார்த்தி மீண்டும் கவனத்தோடு வரைதலில் ஈடுபடலானார்.

இதனை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கு, அந்தப் பரீட்சார்த்திக்கும் தேவையாயிருந்த பொருள் யாதாயிருக்கும் என்று அறிவதற்கு ஆவல் ஏற்படவே அந்த நோக்குநரிடம் அது பற்றி விசாரித்தபோது "அவருக்கு "புட்டுவம்" தேவையாம் அது இங்கு ஒருவரிடமும் இல்லை." என்றார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்டதும் நாங்கள் சிரிப்பாய்ச்சிரித்தோம். வேடிக்கை என்னவென்றால். அவரும் எங்களுடன் சேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டார். அவர் கொஞ்சம் "ரியூப்லைற்" ரகமானதால், அந்தப் பரீட்சார்த்திக்கு நாற்காலி வசதியளிக்கப்பட்ட பின்னர் தான் "புட்டுவத்தைக்" கொஞ்சம் நாணத்தோடு புரிந்து கொண்டார்.

** ** * ** * ** *

பரீட்சையின் போது பரீட்சார்த்திகள் யாராவது ஒழுங்கீனமான முறையில் குறுக்கு வழிகளைக் கையாள முயலக்கூடும் என்பதிலும் நோக்குநர்கள் சற்று எச்சரிக்கையாகவே இருப்பார்கள். சில பாடங்களுக்குத் தேவையான உத்திகள், வாய்பாடுகள் போன்றவற்றை அடிமட்டம்நேரகூசி. அடையாள அட்டை உறை போன்றவற்றில் சிறிய எழுத்துக்களில் குறித்துக் கொண்டு வருதல் சாதாரணமாகக் கையாளக்கூடிய ஒரு குறுக்குவழி.

நோக்குநர்கள் இதனைச் சாதுரியமாகக் கண்காணித்துக் கொள்வதுண்டு. பரீட்சை மண்டபத்துள் அனுமதிக்கக்கூடிய பொருள்களையும் சில சமயம் வாங்கிப் பரிசீலிக்க நேர்வதுண்டு.

அந்தப் பரீட்சை மண்டபத்தில் பரீட்சார்த்திகளாக மாணவிகளும் இருந்ததால், நோக்குநர்களாக ஆசிரியைகளும் கடமையாற்றினர். மாணவி ஒருவர் தன் கைக்குட்டையை வைத்திருந்த விதம் நோக்குநர் ஒருவருக்குச் சந்தேகத்துக்குரியதாகத் தோன்றவே, அவர் அந்த மாணவியிடம் போய் -

"அந்தக் கைக்குட்டையைத் தாரும்" என்று கேட்டார்.

கைக்குட்டையைக்கொடுக்க மறுத்த அந்த மாணவி அளித்த பதில்:-

"இது நான் மூக்குத்துடைப்பதற்காக! உங்களுக்கல்ல!"

** ** * * * * *

சில சமயம் பரீட்சார்த்திகள் சற்று நகைச்சுவையாக நடந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களையும் சந்திக்க நேர்வதுண்டு உதாரணத்துக்கு ஒன்று:-

அன்று பரீட்சை தொடங்கி அரை மணி நேரம் கழிந்திருக்கும். பரீட்சார்த்தி ஒருவர் அடிக்கடி தலையைப் பின் திருப்பி மண்டபத்தின் பின்புறமாகச் சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இதை அவதானித்த நோக்குநர் ஒருவர் அவரிடம் போய் -

"ஏன் அப்பிடிப் பின்புறமாகப் பார்க்கிறீர்"? என்று கேட்டார்.

பரீட்சார்த்தி, வினாத்தாளின் முதலாம் பக்கத்தின் அடியில் வலது மூலையில் இருந்த குறிப்பைச் சுட்டிக் காட்டினார். அதில், "மறுபக்கம் பார்க்க" என்று அடைப்புக்குறிக்குள் எழுதப்பட்டிருந்தது.

** ** * * * * *

அன்று இரு பாடங்கள் பரீட்சை. இருபாடங்களுக்கும் விடையே உள்ள மதிய உணவுக்கான ஓய்வு நேரம் அது. ஒரு பரீட்சார்த்தி, "பாடத்திட்டத்திலே கோளாறு இருக்கு என்று கல்வியியலாளர்கள் சொல்லுறது!" என்றான்.

"எப்படிச் சொல்கிறாய்?" என்றேன்.

"ஒரு கேள்வி கூட விடை தெரிந்ததாய் வரவில்லையே!" என்றான் அந்த மாணவன்.

** ** * * * * *

அன்று பரீட்சை இறுதி நாள். பிற்பகல் இறுதிப் பாடம் நடபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பரீட்சார்த்தி ஒருவர் தமது நாற்சட்டைப் "பொக்கற்றினுள்" மடித்து வைத்திருக்கும் நடதாசி ஒற்றைகளை வெளியே எடுப்பதற்கு மிக முயன்று கொண்டிருந்தார். நோக்குநரின் கழுகுப் பார்வை தன் மீதே அடிக்கடி பதிவதைப் போன்ற மனப்பிரமையால் உடம்பில் சற்றே பதற்றம். கண்களில் ஒரு மருட்சி. வெளியே எடுக்க முயல்வதும் கைவிடுவதுமான நிலை.

இதை நன்கு அவதானித்துக்கொண்ட அந்த நோக்குநர், பையிலுள்ள பத்திரங்கள் வெளியே வந்த பின் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிக்க வேண்டுமென்று தமக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அந்த மாணவன் பயமின்றித் தனது காரியத்தை நடத்தச் சந்தர்ப்பமளிக்கும் வகையில், மண்டபத்தின் பின்புறம் நோக்கி கொஞ்சம் தொலைவாகச் சென்றுவிட்டார். அவர் அவனது திசையாக முகத்தைத் திருப்பவில்லையாயினும் அவரது முழுக் கவனமும் அவன் மீதேயிருந்தது. சில நிமிடங்கள் கழிந்தன.

பொக்கற்றினுள் இருந்து வெளிப்பட்ட காகித ஒற்றைகள் மேசையிலிருந்த விடைத்தாள்களுக்கிடையே புகுந்து கொண்டன. நோக்குநர் தமது பாதணிகளின் 'சரக்' ஒலிகளுக்குத்

தணிக்கை செய்து பூணையின் சொகுசு நடையில் சென்று அவன் பின்புறமாக அரை நிமிஷம் தாமதித்தார். அவனோ தன்னை மறந்து திருட்டு வாசிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தான். அவர் தனது திட்டப்படியே அற்றைக் கையும் மெய்யுமாகக் கைப்பற்றிக் கொண்டார். இதை அவதானித்த மேற்பார்வையாளரும் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

இவ்வளவு துணிச்சலாக "கொப்பி" யடிக்க முற்பட்டவன் பலே பேர்வழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்புடன் அவற்றை வாசிக்கத் தொடங்கினர்.

"என் உயிரே"

தொடக்கத்தைப் பார்த்ததும் இருவருக்கும் நாடி விழுக்காடுதான். இருந்தாலும் ஒரு புதிய வாசிப்பைத் தொடர்ந்தனர்.

"நீ செல்வது சுவர்க்கமோ நகரமோ அங்கே நான் உன் காலடியில் தவமிருப்பேன்" இது போன்ற கவிநயம் நிறைந்த நாலு பக்கக் காதல் காவியம் அது.

இந்தக் காதல் விவகாரத்தால் அந்த மாணவன் - அதாவது பரீட்சார்த்தி - இறுதிநாள் பரீட்சை முடிந்ததும் அன்று மாலையே உடனடியாக வெளியூரிலுள்ள உறவினர் வீட்டுக்கு ரயிலேற்றி அனுப்பப்படவிருந்தான் என்ற தகவலும் அக் கடிதத்திலிருந்தே புலப்பட்டது. இந்த விடயத்தை எவ்வாறோ அறிந்து கொண்ட ஆருயிர் காதலி - அமுதாவோ விமலாவோ யாரோ ஒருத்தி - பிரிவாற்றாமையால் தனது உள்ளக் குமுறல்களை எல்லாம் கொட்டி நாலு பக்கம் நிரப்பி, சாதுரியமாக அன்று நண்பகல் அவனிடம் சேர்ப்பித்திருந்தாள்.

இராமன் தனித்து வனஞ்செல்ல ஆயத்தமானபோது சீதை சொன்னாளே "பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு"? என்று அந்தக் கம்பன் கவிநயம் முதல் கண்ணதாசன் கவிதை வரை காதல் மழையாகப் பொழிந்திருந்தாள். எடுப்பு, நடப்பு, முடிப்பு அத்தனையும் அபாரம்.

வாசிப்பு முடிந்தது. இருவரையும் ஒருவித பயம் கௌவிக் கொண்டது. "இது பூமாலையில் முடியுமோ பொலிடோலில் முடியுமோ" என்று தான் எண்ணத்தோன்றியது. வேறுவித முடிவை எண்ணிப் பார்க்க கடிதம் இடந்தரவில்லை.

முடிவு எவ்விதமாகவும் இருந்து தொலையட்டும். நமக்கு இதில் பங்கு தேவையில்லை என்று கருதிய மேற்பார்வையாளர் "பரீட்சை முடிந்ததும் கடிதத்தைப் பெற்றுச் செல்லும்" என்று மட்டும் கூறி, அந்த விடயத்தை அத்துடன் முடித்துக்கொண்டார்.

** ** * ** * ** *

தங்கள் விதியைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு வாய்ந்த - வாழ்வையே அமைத்துத் தரும் வல்லமை பொருந்திய - அந்த 10,800 செக்கனில் ஒரு செக்கன் தானும் வீணாகி விடக்கூடாதே என்ற அங்கலாய்ப்புடன், சுற்றுப்புறத்தை மறந்து, வினாப்பத்திரத்தோடும் விடைத்தாளோடும் முற்றாகச் சங்கமமாகி, இயந்திரமாக இயங்கும் அந்த மாணவ உயிர்களின் மத்தியிலே, அடிக்கடி கொட்டாவி விட்டபடி சினிமா மெட்டொன்றை மனத்துள் அசைபோட்டுக் கொண்டு எங்கேங்கோ சஞ்சரிக்கும் சுதந்திரப் பிறவிகளையும் சந்திக்கும் வாய்ப்பு பரீட்சை மண்டபத்துள் சாதாரணமாகக் கிடைக்கும்.

அந்தச் சுதந்திரப் பிறவிகளுக்கு இப்படியொரு 3 மணிநேர நீண்ட காலக் கடுழியச் சிறைத்தண்டனையா? மற்றவர்கள், மூச்சு விட நேரமின்றி அப்படி என்னதான் எழுதுகிறார்களோ நாமுந் தான் எழுதிப் பார்ப்போமே என்று சிலர் துணிந்து விட்டார்களேயானால், சில சமயம் முழுதாக ஒரு பக்கமே எழுதிவிடுவார்கள். வேடிக்கை என்னவென்றால் எழுதியது ஒரு பக்கமேயானாலும் கொடுத்த நூலை வீணாக்காமல் அந்தத் தனித்தாளை நூலால் கட்டியே தருவார்கள்.

முழுநேரத் தண்டனையையும் அனுபவிக்க இயலாமல் இடையில், அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பிணையெடுத்துக்-

கொண்டு வெளியேறுகையில், அவர்களின் விடைப் பத்திரச் சுட்டிலக்கங்களைச் சரி பார்க்கும் எங்கள் கண்கள், எங்களை யறியாமலே சற்றுக் கீழேயும் நகர்ந்து விடைத்தாள்களில் ஒரு கணம் மேலோட்டமாகச் சஞ்சரிக்கப் பார்க்கும்.

அந்தக் கணநேர ஊடுருவலில் கண்ணில் பட்ட விடைக் கோலங்கள் பலப்பல.

ஆங்கில பாட வினாத்தாளை அப்படியே எழுத்துக்-கெழுத்து பிரதிசெய்து - நகலெடுத்து - வினாத்தாளின் அந்த மறுபிறப்பையே விடைத்தாளாக்கும் வல்லமை பரீட்சார்த்திகள் சிலருக்கு இருப்பதைப் பலமுறை காணக் கூடியதாய் இருந்தது.

வேறு சில ஆங்கில விடைத்தாள்கள் எமக்கு மிகுந்த பீதியை ஏற்படுத்தியதும் உண்டு. மேலும் நாலு வரி வாசித்தால் நமக்குத் தெரிந்த கொஞ்ச நஞ்ச ஆங்கிலமும் மறந்து போய்விடுமோ என்ற பயந்தான். அந்தத் தாள்களை வாசித்து மதிப்பீடு செய்து புள்ளியிட வேண்டிய பொறுப்பு மிக்க "விபத்து" எந்தப் பரீட்சகருக்கு நேருமோ என்று மனதார அப்பரீட்ச-கருக்காக ஒரு முறை அநுதாபப் பட்டுக் கொள்வோம்.

ஆங்கில விடைத்தாள்கள் சிலவற்றில் தான் இப்படி என்றல்ல, வளமான தமிழ் மொழியில்" எதற்குத்தான் பஞ்சம்? உதாரணத்திற்கு ஒன்று:-

"கி.மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நகரசபை, பட்டின-சபை என்ற அமைப்புகள் இல்லாத காலத்திலேயே மாநகராக விளங்கியது அயோத்தி மாநகரம். அங்கிருந்து கோமகன் த. இராமன், திருமதி சீ. இராமன், திரு. த. இலட்சுமணன் ஆகியோர் வனம் செல்ல ஆயத்தமாயினர். அப்போது அவர்களை வழியனுப்பிவைக்கும் வகையில் மாண்பு மிகு முதலமைச்சர் கௌரவ எஸ். சுமந்திரனும் உடன் சென்றார். எரிபொருளோ மின் சக்தியோ இல்லாமலே இயங்கக் கூடிய புட்பக விமானம் எனையும் பயன்படுத்தாமல் தேரிலேயே புறப்பட்டார்கள்."

தமிழ் மொழிமூல விடைத்தாள் ஒன்றில் தென்பட்ட ஒரு விடைத்தொடர் இது. இப் பரீட்சார்த்தி "வரலாறு" பாடம் எடுத்திருந்தால் (அக்காலப்பகுதியில் வரலாறு, புவியியல், குடியியல் போன்றன தனிப்பாடங்களாயிருந்தன) நெப்போலியன், அலெக்சாந்தர், கிட்லர் எல்லாருக்கும் "இனிஷிய" லும் அடைமொழியும் நிறைத்தே பக்கம் பக்கமாக நிரப்புவானே! (ஆனாலும் சுமந்திரனுக்கு இடப்பட்ட "எஸ்" இனிஷியல் சரிதானா என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை.)

நாமாக நோக்காமல் தாமாகத் தென்பட்டவையே எங்-களை இந்தப்பாடுத்துமானால், விடைத்தாள்கள் முழுவதையும் வரிவரியாக ஆழ்ந்து நோக்கி மதிப்பீடு செய்யும் பரீட்சகர்களை என்ன பாடுபடுத்தும்?

** ** * * * * *

இறுதி நாள் பரீட்சை முடிவடைந்து தலைச்சமை எல்லாம் இறங்கிவிட்ட பூரிப்புடன் மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறியதும் "ஆகா! முடிஞ்சிரிச்சு" என்று மலேசியா வாசுதேவன் பாணியிலோ, "நோட்சுமிருக்குது", ரியூட்சுமிருக்குது திறந்து பார்க்க-வேண்டியில்லடி ராஜாத்தி" என்று பாலசுப்பிரமணியம் பாணியி-லோ (இவை ஒரு காலத்தில் ஹிட்டாயிருந்த சினிமாப் பாடல்கள்) ஏதோ ஒரு சினிமா மொழியில் அவர்கள் கொண்டாடிக் கொள்வதே ஒரு தனிக் கலையாகத் தோன்றும்.

அதுவரை, குறிப்பிட்ட பணிக்கென்று அமைக்கப்பட்ட "கொம்பியூட்டர்கள்" போன்று பணி புரிந்த நாமும், வவுச்சரிர் முத்திரை ஒட்டி கையொப்பமிடும் நான்.

"புனித" கடமை உட்பட எல்லாம் முடிந்து ஆசிரியர்களாக வெளியே வருவோம்.

** ** * * * * *

வரவேண்டாம் துலைச்சுற்று

அந்த "மினிபஸ்" தரிப்பு நிலையத்தில், நண்பகலின் உக்கிர வெயிலுக்கு ஒதுங்க ஒரு மரநிழல் கூட இல்லை. புறப்படத் தயாராய் நிற்கும் பஸ் புறப்படும் வரை, அதே மார்க்கத்தில் அடுத்தப் புறப்படவுள்ள பஸ்ஸிலும் ஏறி உட்கார்ந்திருக்க முடியாது. அது மினிபஸ்காரர்கள் தங்களுக்குள் சட்டமாய் ஏற்றுக்கொண்ட ஓர் ஒப்பந்தம். இந்நிலையில் நான் அந்த பஸ்ஸில் ஏறுவதைத் தவிர வேறு வழி இருக்கவில்லை. உட்காருவதற்காக இடம் தேடித் திரும்பிப் போய் அலைந்தால் அடுத்த பஸ்ஸைத்தானும் எப்படிப் பிடிக்கலாம்?

நான் பஸ்ஸில் ஏறும்போது கணிசமான தொகையினர் இருக்கை கிடைக்காததால் நின்றனர். சாரதியின் பின்புறமுள்ள வெளியிடத்தில் ஓரமாய் நிற்குகொள்வது வசதி என நினைத்துக்கொண்டேன். ஆனால், நான் ஏறியதும் "ஸேர்...இதிலை இருங்கோ!" என்று ஆசனம் தந்து எழுந்து நின்றான் அந்த இளைஞன். "பரவாயில்லை... நீங்கள் இருங்கோ!" என்று சொல்லிக் கொண்டே நான் நகர்ந்து விடப்பார்த்ததும், இயலாதவாறு அவன் வற்புறுத்தி, ஏறும் வாசலின் எதிரிலிருந்த அந்தத்தனி இருக்கையில் என்னை இருக்கச் செய்து விட்டான். நான் இருக்கும் இடத்திலிருந்து கொஞ்சம் விலகி அவன் நின்று கொண்டான்.

பஸ் பயணங்களின் போது இவ்வாறான சம்பவங்கள் எனக்கு அடிக்கடி நேர்வதுண்டு. கடைசிக் காலத்தில் நான் கற்பித்த இரு கல்லூரிகளுமே ஆண்கள் கல்லூரிகள். ஒவ்வொன்றிலும்

ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் படித்தார்கள். அதனால் எந்தக் கல்லூரி மாணவர் எவர் என்று தெரியாது பல முறை தடுமறியிருக்கிறேன். எந்தக் கல்லூரியானாலும் தாங்கள் கற்ற கல்லூரியின் பாரம்பரியமான மரபை அவர்கள் பேணவிரும்புகிறார்கள்; தங்கள் கல்லூரியின் ஆசிரியர்களை மதிக்கும் பண்பைப் பேண விரும்புகிறார்கள். இச்சந்தர்ப்பங்களில், நானும் அவர்கள் தந்த ஆசனத்தில் அமர்வதன் மூலம் அவர்களை மதிக்க விரும்புகின்றேன் என்பதுதான் உண்மை. அவர்கள் தந்த இருக்கையில் இருந்து விட்டாலும், பின்னர் நின்று பயணம் செய்யும்போது அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற அவஸ்தைகள், அசௌகரியங்கள் ஓரக் கண்ணில் படும்போதெல்லாம் மனதுக்குக் கொஞ்சம் வருத்தமாகவே இருக்கும். ஓய்வுபெற்று விட்டாலும் நின்று பயணம் செய்வதற்கு உடலில் வலு இருக்கும் போது அவர்களின் ஆசனத்தை அநீதியாக அபகரித்து விட்டது போல் ஒரு குற்ற உணர்வும் ஏற்படும்.

அன்று நகரிலிருந்து அந்த மினிபஸ் நிறைமாதக் கர்ப்பணியாய் புறப்பட்டது. ஆனைப்பந்தியை அண்மித்த போதுதான் இடையூறான அந்தச் சம்பவம் ஆரம்பித்தது. வேகம் குறைத்து மினிபஸ் நின்றபோது, வாசலை மூடி நின்ற சிலர் இறங்கி வழிவிட, அந்த இளம் தம்பதி சனநெரிசலையும் பொருட்படுத்தாமல் குழந்தையுடன் நெருக்கியடித்து ஏறிக்கொண்டனர். ஏறிய இளம் பெண் கையில் குழந்தையை ஏந்தியபடி என் எதிரில் நின்று ஒரு கையால் குறுக்குக்கம்பியை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். கணவரும் அவளருகே நின்றார். பஸ் வேகமெடுத்து ஓடத் தொடங்கியது. இப்பெண் சமநிலை இழந்து காவடி ஆட்டமாய் ஆடத்தொடங்கினாள். சுற்றி நின்றவர் மீதெல்லாம் குழந்தையுடன் சாய்ந்தாள். நான் எழுந்து இடம்கொடுப்பதற்கு இயன்ற வரை முயன்றேன். என்னால் கொஞ்சமும் அசைய முடியவில்லை. அசைய முடியாமல் சிலை போல் இருந்தேன்.

பஸ்ஸில் ஏறும்போது இருந்ததைவிட இரத்த அழுத்தம் அதிகரித்திருப்பதை என்னால் உணர முடிந்தது.

நல்லூரின் வளைவுகள் மிகுந்த வீதியின் திருப்பங்களில் அப்பெண் பிடிதளர்ந்து குழந்தையுடன் இப்பக்கமும் அப்பக்கமுமாய் சாய்ந்து சாய்ந்து அல்லாடிக் கொண்டிருந்தாள். இந்த நிலைமையால் நான் மிகுந்த அவமானப்படுவதாய் உணர்ந்தேன். பஸ் நல்லூர் ஆலய வாசலைக் கடந்தது.

அப்போதுதான், எனக்கு இருக்கை தந்த என் மாணவ இளைஞன் என்னை நெருங்கித் தனக்குத் தலைகற்றுவதாகவும் தான் இருக்க வேண்டி இருப்பதையும் சொன்னான். அதாவது அவனது "ஸீற" இப்போது அவனுக்குத் தேவையாக இருப்பதைச் சொன்னான்.

எனக்கு எப்படித்தான் அப்படி ஒரு வேகம் வந்ததோ தெரியவில்லை. அந்த இளைஞனின் தோளைக் கையால் பற்றி எனது முழுப்பலத்தையும் சேர்த்து உந்தி எழுந்துவிட்டேன். காலை நகர்த்தி நான் விலகியதும், இளைஞன் குழந்தையுடன் நின்ற பெண்மணியைப் பார்த்து "நீங்கள் இருங்கோ!" என்றான்.

உடனே அப்பெண் உட்கார்ந்து கொண்டாள்! இதுவரை குழந்தையை வாங்காமல் அருகே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற கணவர் இப்போது குழந்தையை வாங்கி, "சித்தியிட்டை இருங்கோ" என்று மனைவிக்குப் பின் ஸீற்றில் இருந்த பெண்ணிடம் எட்டி நீட்ட, குழந்தை "தித்தீ" என்று மழலையுடன் சித்தியிடம் தாவிப்பாய்ந்தது. இந்தச் சித்தி இவ்வளவு நேரமும் கொடுக்க முயலவில்லை. முத்திரைச்சந்தி நெருங்கும் போதே அப்பெண்மணி தான் கணவர் இருக்கவும் இடம் ஒதுக்க முயன்றாள்.

என் பொதுநல நோக்கின்மையைச் சகிக்க முடியாமல் அந்த இளைஞன் என்னை எழுப்பி விட்ட விதத்தை என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. என் தன்மானம் பங்கப்பட்டதாய் உணர்ந்தேன். சுயகௌரவம் பாதிக்கப்பட்டதாய் நினைத்தேன். அவன் தன் ஆசனத்தில் அமரச் செய்த பலவீனத்துக்காக இன்று தான் முதன் முறையாக வருந்தினேன். என் உடல்நிலை

ஒத்துழைக்க மறுத்தது. இரத்த அழுத்த அபரிமித அதிகரிப்பு எனக்குப் புரிந்தது. மேலே எட்டிக் கொழுவிப் பிடித்த கைகளின் சோர்வான இறுக்கம், எனது முழங்கால்கள் தானாக மடிவதைக் கொஞ்சம் ஒத்திவைக்க உதவியது. "கிளிளிக் கொப்பி" பிடியிலிருந்து வழுவி வழுவி நழுவிவிடப்பார்த்தது. வியர்வையில் ஈரலித்துவிட்ட என் காதுகளின் பிடியிலிருந்து நழுவி விழுந்துவிட்ட எனது மூக்குக் கண்ணாடியை என்னால் எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அது மற்றவர்களின் கால்களில் மிதிபட்டு விடாமலிருக்க அதை என் கால்களின் இடையே ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டேன். "சேட் பொக்கற்றில்" உள்ள மருந்து வில்லையை எடுத்து நாக்கின் கீழ் வைத்துக்கொள்ள என் கைகளுக்கு வசதி இருக்கவில்லை.

நான் கஷ்டப்படுவதை மற்றவர் எவரும் அவதானித்து விடக்கூடாதென்ற எண்ணம் என் உடலுக்குக் கொஞ்சம் தென்பு தந்தது. என் மீது ஏற்படும் பரிதாபநோக்கை ஏற்க மறுக்கின்ற மனம் எனக்கு இயல்பாகவே அமைந்த ஒன்று.

பக்கவாட்டில் முகம் திரும்பியபோது, அந்த இளைஞன் விழிகள் விரிய என்னையே உற்று நோக்கியபடி வியர்வையால் குளித்து நிற்பது தெரிந்தது! நீர் நிறைந்து குளம் கட்டி நின்ற அவனது கண்கள் எனக்கு ஒன்றைப் புலப்படுத்தின! அதாவது "அந்தப் பெண்ணுக்கு இருக்க இடம் கொடுக்க நான் இயலாதவனாய் இருந்தேன் என்பதை அவன் புரிந்து கொண்டான்.

இப்பிரிவு" மிகுந்த மன ஆறுதலாய் இருந்தது.

அவன் முகம் பார்த்து நான் முறுவலித்தபோது அவன் தன் கண்களிலிருந்து வழிந்துவிட்ட நீரை மறைப்பதற்காக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

இனி என்றுமே அவனுக்கு அந்த "தலைச்சுற்று" வராத என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

ரயிலில் ஒரு ராகம்

அந்த ரயில் பயணம் நினைவை விட்டு கலபமாய் அகலாது.

கொழும்புக்கோட்டை ரயில் நிலையத்திலிருந்து காங்கேசன்துறை நோக்கிப் புறப்பட்டது அந்த இரவு "மெயில்" புகையிரதம்.

வருட இறுதித் தவணை விடுமுறைக்கு வீடு செல்லும் ஆசிரிய கூட்டத்தாலும், மற்றும் அரச ஊழியர்களாலும் ரயில் நிரம்பி இருந்தது. அந்த மூன்றாம் வகுப்புப் பெட்டியில் யன்னலோர "ஸீற" கிடைக்கா விட்டாலும் இரண்டாவதாய் உட்கார எனக்கு வசதி கிடைத்தது.

எதிர் வரிசையில் இருந்து ஐந்து பேரில் நடுவிலேயே அப் பெண்மணி இருந்தார். சாறியின் தலைப்பை இழுத்து கழுத்து மூடிப் போர்த்தியிருந்தார். அந்தப் பெண்மணிக்கு நேர் எதிரே, நான் இருந்த வரிசையில் ஒரு சிங்கள மாது, சுமார் 3 வயதான தனது மகனுடன் இருந்தார். அந்த மாதின் ஒரு புறத்தே நானும் மறுபுறத்தே மற்றொரு தமிழ் நபரும் இருந்தோம். நான் மிக இளைஞன். அவர் என்னைவிட மூன்று வயதாவது கூடியவராய் இருக்கலாம்.

தெரியாக் கணியம் ஒன்றை "எக்ஸ்" என்றே நான் குறித்துப் பழக்கப்பட்டிருந்ததால், முன்பின் அறிந்திராத அந்த நபரை "எக்ஸ்" என்றே மனதில் குறித்துக் கொண்டேன்.

எதிரே இருந்த அந்தத் தமிழ்ப்பெண்மணியின் கவனத்தைத் தன் பக்கம் ஈர்ப்பதில் அவர் மிகுந்த பிரயத்தனப்படுவது எனக்குப் புரிந்தது!

அந்தச் சிறுவன் தாயின் மடியிலிருந்து வழக்கி இறங்கி நின்று, விரைவாய் ஓடுகின்ற ரயிலின் ஆட்டத்துக்கு ஏற்ப கைகளை இயற்கை போல் மடித்துக்கொண்டு காவடி எடுத்தவன் போல் "பலன்ஸ்" செய்து, தான் விழுந்து விடாமல் ஆடி ஆடி நின்று, அந்த ரயிலையே வென்றுவிட்டது போன்ற எக்காளத்தோடு எங்களுக்கு வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவனது சமநிலை தளம்பும் சமயங்களில் தாயும் எதிரே இருந்த அந்தத் தமிழ்ப் பெண்ணும் அவனது விரல் ஒன்றைப் பிடிப்பதன் மூலம், அவன் தொடர்ச்சியாய் வெல்வதற்கு மாறி மாறி உதவினார்கள்.

அருகே இருந்த "எக்ஸ்" நபர் தானும் உதவுவதுபோல் அந்தப் பெண்மணியின் விரல் ஸ்பரிசத்துக்காக சிறுவனின் அந்தக் கைவிரலை தானும் பிடிப்பதற்கு அடிக்கடி முனைந்தார். ஆனால், அப்பெண்ணின் விரல் ஸ்பரிசம் கிடைக்காமல் தோற்றுக்கொண்டேயிருந்தார்... அதை நான் அவதானிப்பது அவருக்கு ஒருவித சங்கடமாயிருந்ததால் அவர் முகத்தில் கொஞ்சமாய் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிப்பது தெரிந்தது.

அந்தப் பெண், சிறுவனைப் புகழ்ந்து ஏதோ சிங்களத்தில் சொல்ல, தாய் உட்பட அனைவரும் சிரித்தனர். நானும் சேர்ந்து சிரித்தேன், எனது சிங்கள அறிவின்மையை மறைப்பதற்காக. எக்ஸும் பதிலுக்கு சிங்களத்தில் ஏதோ தமாஷ் சொல்ல, மரியாதைக்காக மற்றவர்கள் சிரித்து வைக்க, நானும் பிந்தி விட்டாலும் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்து வைத்தேன். போல! எக்ஸ் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்துச் சொன்னார். பெண் தலையசைப்பில் ஆமோதித்தார்.

"நீங்கள் எப்படிச் சிங்களம் பேசப் பழகினீர்கள்..?" எக்ஸ் மீண்டும் கேட்டார்.

"அப்பா கலகெதற தமிழ் ஸ்கூலில் தலைமையாசிரியராய் இருந்தார். எனது எட்டாம் வகுப்பு வரை நாங்களும் அங்கே தான் இருந்தோம்!" பெண் சொன்னார்.

"கலகெதற எங்கே இருக்கு..." எக்ஸ் ஒரு நேர்காணல் போல் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"குருநாகலில் இருந்து கண்டி போகும் பாதையிலை!" என்று பெண் சொன்னார்.

நானும் ஆர்வமாய் இவர்களின் பேச்சை யெல்லாம் உன்னிப்பாய்க் கேட்டேன். இது எக்ஸுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. "உமக்கு இதில் என்ன அலுவல்?" என்பது போல ஒரு பார்வையை என் மீது வீசினார். அவரது பார்வையில் இருந்த உஷ்ணம். எனக்கும் ஒரு ரோசத்தை உண்டாக்கியது. நானும் அவருக்குப் போட்டி வேட்பாளன் போல் வெறுப்பேற்றத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

அந்தப் பெண்மணி "இந்த விஷயத்தில்" எதுவும் விளங்காத விசுக்கோத்து" என்பது புரிந்ததால், அவருக்கு வெறுப்பேற்றுவது என்ற என் தீர்மானம் வெற்றி பெறும் என்றும் எனக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை இருந்தது.

ஆசனம் கிடைக்காமல் நடைபாதையெங்கும் நிற்கும் பயணிகளுக்கிடையே புகுந்து நெளிந்து ஒரு வியாபாரி வந்தான். கையிலே ஏந்திய அகல மரத்தட்டில் ரொபி, சிகரெட் என்று பலதும் அடுக்கியிருந்தான். எக்ஸ், சிகரெட்டும், பெரியதும் சிறியதுமாய் இரண்டு "கண்டொஸ்ஸும் வாங்கினார். நானும் சின்ன ஒரு கண்டொஸ் வாங்கினேன். எக்ஸ், தான் வாங்கிய கண்டொஸ்ஸை அந்த பெண்ணிடமும் சிறுவனிடமும் நீட்டினார் இருவருமே வேண்டாமென்று மறுத்தனர்.

அவர் மிக வற்புறுத்தவே சிறுவனின் தாய் அதை வாங்குபடி சிறுவனுக்குச் சொல்ல, சிறுவன் வாங்கின் கொண்டு "தாங்கியூ" என்று ஆங்கில மழலையில் நன்றி சொன்னான். அந்தப்

பெண்ணோ வாங்கவேயில்லை. என் முன்னிலையில் அவர் தோற்க விரும்புவாரா? " பரவாயில்லை...எடுங்கள்..!" என்று மடியில் போட்டார். நான் வாங்கியதை நானும் அந்தப் பெண்ணிடம் நீட்டினேன். தலையசைத்து வாங்க மறுத்தார்.

நானும் எக்ஸ் செய்தது போலவே செய்ய இ மீண்டும் ஒரு முறை எங்களுக்கு வெடித்தன.

வேகமாய் இரண்டையும் எடுத்து அந்தப் பெண் சிறுவனின் கைகளுக்குள் திணித்து விட்டு, கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு தூக்கம் வந்தது போல் தலையை நிமிர்த்தி ஆசன மேற்புறத்தில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

"நீங்கள் நேரத்தோடேயே படுத்துப் பழக்கம் போல...!" எக்ஸ் கேட்டது அந்தப் பெண்ணிடந்தான். ஆனாலும், நான்,

"இப்ப நேரம் 12 ஆகுது..! நித்திரை நேரந்தானே...!" என்றதும் அவர் என்னைப் பார்த்தாரே ஒரு பார்வை - "உம்மை யார் கேட்டது?" என்பது போல.

ரயில் கூவி விட்டு வேகம் தணிய, எனக்கு அநுராதபுரம் வருவது புரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் வெளியே இருந்தது "மேர்கியூரி" வெளிச்சம் உள்ளே புகுந்தது. மேலே கறகறக்கும் காற்றாடி இரைச்சலையும் மீறி, "விடே வடவடேய்ய்!", "தெமிலி...! தெமிலி தெமிலி!", "பார்லீ...! பார்லி பார்லீ!" சத்தங்களும், ஏறுகிற இறங்குகிற சனங்களின் ஆரவாரமுமாய் எல்லாரையுமே விழிப்பாக்கி விட்டது. அந்தப் பெண்மணியும் விழித்து வெளியே பார்த்தார். எக்ஸின் பார்வை என்பக்கம் இருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, நான் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து,

"ஒரு இளனி...?" என்று கேட்டேன். வேண்டாம் என்று தலையசைப்பு வருமுன்பே, எக்ஸ்,

"இந்த நேரம் இளனி கூடவே கூடாது...! தடிமன் தான் வரும்..!" என்று வன்மையாக ஆட்சேபித்தார். பெண்ணின் மறுப்பும

எக்ஸின் ஆட்சேபிப்பும் சேர்ந்து வந்ததால் வேறுவழியின்றி பேசாது இருந்துவிட்டேன்.

"தட்டட், தட், தட், தட், தட்' - ஆசன விளிம்புகளில் "பஞ்சரால்" தட்டியபடி பணயச் சீட்டுப் பரிசோதகர்கள் தங்கள் வருகையை அறிவித்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாரும் பயணச் சீட்டுக்களை எடுத்து வைத்துக்கொள்வதில் ஆர்வமானார்கள்.

நானும் பயணச் சீட்டை எடுக்கத் தேடித் துழாவத் தொடங்கினேன். பரிசோதகர் என்னை நோக்கி கை நீட்டியபடி காத்து நிற்க, நானும் எல்லாவற்றையும் கிளறிக் கிண்டிப் பதற்றமாய்த் தேட, அந்தப் பெண் என்னை நோக்கி,

"நீங்கள் எப்பவுமே இப்பிடித்தான்! ஒண்டிலுமே கவனமில்லை! என்னட்டைத் தந்திருந்தால் கவனமாய் இருந்திருக்கும். நீங்கள் சூட்கேஸ் திறக்கவே இல்லை. திறப்பு வீட்டிலையே என்னட்டைத் தந்திட்டியள். பொக்கற்றுக்கை தான் இருக்கும். தேடிப் பாருங்கோ!" என்று ஒரு புராணப் படிப்பு நிகழ்த்தியபோதுதான்.. எக்ஸுக்கு அந்தப் பெண்ணின் "முகவரி" முழுவதும் புரிந்தது. திருதிருவென்று விழித்தார். அப்போது அவர் முகத்தில் வழிந்ததே ஒன்று! அதுதான்... அசடு!

என் கைக்குள் வைத்துக் கொண்டே, தேடுவதுபோல் தேடிய "ரிக்கற்" இரண்டையும் பரிசோதகரிடம் கொடுத்தேன்.

அதன் பின்... எக்ஸ் இருந்தபடியே கண் மூடித் தூங்கத் தொடங்கியவர், கொடி காமத்தில் நானும் மனைவியும் இறங்கும் போது கூட கண் திறந்து பார்க்கவில்லை. ஆனால், அது நித்திரைபோல ஒரு பாசாங்கு என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.

"ஒண்ணு இரண்டு தொண்ணூத் செட்டிஸ் அவரைச் சந்தித்தேன்"

யாழ் நகரில் பிரதான வீதியிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் கிளை வீதி ஒன்றில் நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

கையில் முகவரி ஒன்று இருந்தது. காய்கறிப் பையுடன் கூடவே வந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பெரியவரிடம் விலாசத்தைக் காட்டி, வீட்டை அடைய வழிகேட்டேன்.

"நானும் அந்தப் பக்கம் தான்; வாரும். நான் வீட்டைக் காட்டினேன். அதுசரி... இவர் சங்கரப்பிள்ளையெட்டை நீர் என்ன விஷயமாய்...? ஏதாவது அந்தரங்கமெண்டால் பரவாயில்லை... வேண்டாம்."

"அப்பிட்யொரு இரகசியமுமில்லை, நான் இப்ப இரண்டு வருடமாய் வெளிநாடு போறதுக்காக அலையாய் அலைஞ்சு களைச்சுப் பேனேன். இந்த சங்கரப்பிள்ளை மூலமாய் எனக்குத் தெரிஞ்சு நாலு பேர் ஜெர்மனியும் ஹொலாண்டுமாய் போயிருக்கினம்... அந்த விஷயமாய்த்தான் நானும்... கொழும்பிலையிருந்து இப்ப இங்கை வந்து நிக்கிறாராம்... அதுதான்..."

"ஓமோம்... இப்ப இங்கை வந்து நிக்கிறார். அவர் இரண்டு இலட்சம் "அட்வான்ஸ்' வாங்கிக் கொண்டு தான் பாஸ்போட் வாங்கி அலுவல் தொடங்கிறார் எண்டு கேள்வி..!" என்றார் பெரியவர்.

அவர் சொன்ன அட்வான்ஸ் விஷயம் என் வாயைக் கொஞ்சம் கூடுதலாகவே கிளற வைத்தது.

"அட்வான்ஸ் எண்டு கேக்கிறவன் எல்லாருமே வடிகட்டின பச்சை அயோக்கியன்கள் ஐயா! இந்த இரண்டு வருடத்து என் சொந்த அனுபவம் இது. அட்வான்சை வாங்கி வட்டிக்குக் குடுத்திட்டு, மாதக் கணக்காய் எங்களை நம்ப வைச்சு அலைச்சு, கடைசியாய் நம்பிக்கை இழந்து அட்வான்சைத் திருப்பி கேட்டால், தவணைக்குமேல் தவணை சொல்லி இழுத்தடிச்சு.. ஐயோ! அதை ஏன் கேக்கிறியள்...! அலைஞ்சு களைச்சவன் கையைவிட, மீதிப்பேருக்கு ஆயிரமும் இரண்டாயிரமுமாய்... சொந்தப் பணத்தைச் சும்மா குடுக்கிறமாதிரி... போக்கிரிப் பயல்கள்...!"

"தம்பி சொல்லுறதும் சரிதான். ஆனாலும், கொழும்பிலை தங்க இடமோ, உதவிக்கு ஆளோ இல்லாத இளந்தாரிப் பொடியள், சங்கரப்பிள்ளையர் சொல்லுற விடுதியிலை லொட்ஜ்-ஜிலை தங்கினால் பொலிஸ் பான்ஸ் எல்லாம் லொட்ஜ்காரரே பதிவு. செய்து எடுக்கிறதுக்கு ஒழுங்குகள் இருக்காம்... அபூர்வமாய் சிலவேளை நாலு பேரைச் சந்தேகத்திலை பிடிச்சுக்கொண்டு போனாலும் மற்ற நாளே அந்த லொட்ஜ்காரரே வெளியே எடுத்து வந்துவிடுவாராம்... அதைவிட முக்கியமாய்... தன்னை மட்டும் நம்பியிராமல் வேற ஏஜென்ஸிக்கார-ரோடையும் தொடர்பு வைச்சு, எவர் மூலமாய் கெதியாய்ப் போகலாம் என்று முயற்சி பண்ணுறவையாலை சிலவேளை சங்கரப்பிள்ளையர் செய்த அலுவல் எல்லாம் வீணாய்ப் போகாமல்லோ? அதுக்காகத்தான் அவர் அட்வான்ஸ் விஷயத்திலை இப்பிடி இறுக்கமாய் நிக்கிறாராம்!"

"அதுசரி ஐயா...! பத்துப்பேர் அட்வான்ஸ் கொடுத்துவிட்டு, நாலுமாதம் ஆறுமாதமாய் நிண்டு தூங்கி, நாலுபேருக்கு விஷயம் சரிவந்து, அவர்கள் போய்ச் சேர, மீதி ஆறுபேரும் பிறகு வரியக் கணக்காய் தூங்கி... கடைசியாய் அவர்கள் கதி அதோகதிதானே...? ஐயா! இந்தச் சங்கரப்பிள்ளையும் 2 இலட்சம் அட்வான்ஸ் எண்டு ஏதாவது பேசத் தொடங்கினால் வேற மூச்சுப்பேச்சு இல்லாமல் திரும்பி விடுவன்!"

ஏஜென்ஸிவேலைத் தரக்களின் சுத்து மாத்து விளையாட்டுக்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே ஓர் ஒழுங்கைக்குள் திரும்பினோம். லேன் நம்பர் சரியாயிருந்தது. சிறிது தூரம் நடந்ததும் "கேற்" ஓரத்தூணில் கையிலிருந்த விலாசத்துண்டோடு ஒப்பிட்டுச் சரி பார்த்துக்கொண்டேன்.

பெரியவரின் உதவிக்கு கண்களாலேயே நன்றி சொன்னேன்.

கேற்றில் இருந்த "கடிநாய் கவனம்" அறிவிப்பைப் பார்த்ததும் உள்ளே போகத்தயங்கி நின்றேன். என் தயக்கம் புரிந்து, பெரியவர் தாமே முதலில் உள்ளே புகுத்தார். நான் பின் தொடர்ந்தேன்.

"நாய் இல்லாத வீடுகளுக்குத்தான் தம்பி இந்த "எச்சரிக்கை" அறிவிப்பு போட்டிருப்பினம். நாயுள்ள வீடுகளிலை நாயைச் சங்கிலியாலை கட்டி வைச்சிருப்பினம். இது நகர்புற வழக்கம்."

பெரியவர் நகரத்து "உண்மை" ஒன்றை உதிர்த்துக் கொண்டே விறாந்தையில் ஏறி? பாதி திறந்திருந்த கதவினூடே சற்று எட்டிப் பார்த்துவிட்டு? வெளியே இருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்து காய்கறிப் பையையும் பக்கத்தில் வைத்தார். நானும் எதிரே இருந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தேன்.

கொஞ்சம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்த பெரியவர், குரலைச் செருமிச் சரியாக்கிக்கொண்டு.

"தம்பி நான்தான் நீர் சந்திக்க வந்த சங்கரப்பிள்ளை. இரண்டு இலட்சம் அட்வான்ஸ் இல்லாத கேலை நான் எடுக்கிறதில்லை. இப்ப நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்?" என்றார்.

எழுந்து கடிநாய்ப் பயமின்றி வெளியேறினேன்.

ஒரு சும்பராசியின் வார்பலன்

எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. காரணம், தம்பண்ணைக்கு பெரிய கஷ்டம் - பணக் கஷ்டம். அவருக்கு உதவக் கிடைத்துள்ள சந்தர்ப்பமே, என் மகிழ்ச்சிக்கு வலுவான ஒரே காரணம்.

தம்பண்ணைக்கு இந்தப் பணக்கஷ்டம் ஏன் என்பது தான் புரியவில்லை. தொலைபேசி வியாபார முற்பணத் தேவையில்லை. மகளின் விவாகமும் ரொக்கமின்றி சொர்க்கத்தில் நிச்சயித்து விட்டவர். பேரனுக்கு ஆடம்பரப் பிறந்தநாள் கொண்டாடும் வித்தகம் அவருக்குக் கைவராதது. மகனுக்கு வேலை தேட "அலுவல் பார்ப்புக்"கும் வாய்ப்பில்லை. அவன் பல்கலைக்கழக 3 ஆம் வருட மாணவன்.

எதுவாயும் இருக்கட்டுமே. என் பங்காக அவருக்கு 10 ஆயிரம் ரூபா பணம் புரட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். யாரிடம் புரட்டலாம்? பலமான ஆலோசனையின் பின் என் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி கமலினி மூளையில் மின்னலடித்தாள். கணவன் செல்வநாதன் நடுத்தர அரச ஊழியன். அவர்களிடம் ரொக்கமாக சம்பாத்தியம் என்று எதுவும் இல்லை. நகையாகக் கேட்போமே என்று கமலினி வீடு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

"சின்னண்ணை வாருங்கோ..." முகம் விகசிக்க வரவேற்றாள்.

"உங்களிடமிருந்து தான் ஒரு அலுவலாய் வந்தனான்."

"இருங்கோ தேத்தண்ணி குடிச்சட்டுக் கதைப்பம்..." என் குரல் கேட்டு செல்வாவும் வந்தான். இருவரும் சந்தித்தால் எங்கள் அரசியல் (அஞ்) ஞானமெல்லாம் வெளிப்படும். எங்கள் பேச்சு நொண்டும் போதெல்லாம் பத்திரிகைக்காரமுனி, பதன், தாசர் முண்டு கொடுக்க வருவார்கள். கமலினி தேநீர் ஏந்தி வந்தாள்.

"இப்ப சாப்பிடுகிறதுக்கு மட்டும் வாயைத்திறவுங்கோ. காலம் அப்பிடியிருக்கு. பேப்பருக்கு மட்டுமா தணிக்கை?" என்றாள் கமலினி.

"கமலி! எனக்குக் கொஞ்சம் பொலிவாய் ஒரு நகை தேவையாயிருக்கு. கொஞ்ச நாள் கழிச்சத்தான் தரமுடியும்."

"ஏன் அண்ணை அண்ணியையும் கூட்டிக் கொண்டு கொழும்பு போய் வரப்போறியளே?"

"இஞ்சாரும் கமலி! கொண்ணருக்கு அந்த ரட்டைப்பட்டுச் சங்கிலியைக் குடுமன். வேறை நகைவேண்டாம். கழுத்துக்குப் பொலிவாய் இருக்கும்."

"அண்ணை என்னட்டை ஒற்றைப்பட்டும் ஒண்டு இருக்கு. நீங்கள் இதைக் கொண்டுபோய் ஆறுதலாத் தாருங்கோ"

சங்கிலியை வாங்கி பொக்கற்றுக்குள் கவனமாய் வைத்துக் கொண்டு. அடகு வைக்கும் படலத்தை ஆரம்பித்தேன்.

கரணவாயில் நாகலிங்கத்தார் வீடுபோய் நகையைக் கொடுத்து, "ஒரு பத்தாயிரம் தேவை. இரண்டாயிரம் கூடத் தந்தாலும் நல்லது" என்றேன். சங்கிலியுடன் உள்ளே போனவர் ஐந்து நிமிடத்தில் திரும்பி வந்து,

"காசு இல்லை நேற்றுத்தான் இவ ஆருக்கோ குடுத்திட்டாவாம்" என்றார்.

எனது அடுத்த நினைப்பு கரவெட்டி மகேசர் மேல் விழுவே சைக்கிளை வேகமாக மிதித்தேன். மகேசரும் நகையை

வாங்கிக்கொண்டு மனைவியிடம் போய் பேசிப் பார்த்து வெளியே வந்தார்,

"இப்ப ஊரிருக்கிற நிலைமை தெரியும் தானே? எங்களுக்கு நகை நட்பு எண்டெல்லாம் வீட்டிலை வைச்சுப் பாதுகாக்கிறது கஷ்டம். இருக்கிற கொஞ்சக் காசையும் வங்கியிலைதான் வைச்சிருக்கிறம்... வேறென்ன...? வேறையெங்கையாவது கேட்டுப் பாருங்கோ." என்றார்.

எனது அடுத்த எத்தனம் அல்வாய் சந்திரசேகரம், அடுத்து வதிரி சோமநாதர். நவிண்டில் லோகசிங்கம், குஞ்சர்கடைக் கதிரேசு, அத்துளு பொன்னம்பலம்...எல்லோருமே இரண்டு கையாலும் நகையை வாங்கி இரண்டு கையையுமே விரித்து விட்டார்கள்.

"வெளிநாடுகளுக்கு இவ்வளவு சனம் போயிருந்தும் இந்த ஊரெல்லாம் இவ்வளவு ஏழைகள் பிரதேசமாயிருக்கிறதே" என்ற ஆதங்கத்தோடு சைக்கிளை மிதித்தேன்.

3 மணிக்கு வீடு வந்து சாப்பிட்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாயும்போதே மனத்துள் ஓர் அதிரடிப் பிரகடனம் உருவாகியிருந்தது. அதாவது, "நாளை காலை 10 மணிக்குள் யாழ். நகர நகைக் கடையொன்றில் கமலினியின் இரட்டை வட்ச்சங்கிலி நிறை பார்த்து விற்கப்படும்.... 2 மணிக்குள் தம்பண்ணையின் கையில் காசு வைக்கப்படும்." இந்த அதிரடி நடவடிக்கைக்குப் பிராயச்சித்தமாக, பின்பு, ஒரு பவுணோ அரைப் பவுணோ நிறை கூடிய புதுச் சங்கிலி வாங்கிக் கமலினிக்குக் கொடுத்து விட்டால் போகிறது.

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை நகை விற்கக்கூடாது என்ற சம்பிரதாயத்தையும் மீறி, வின்ஸர் வர்ண ஜாலங்காட்டி நுகர்வோருக்கு வலை விரித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு கடைக்குள் போய், சங்கிலியை எடுப்பதற்கு பொக்கற்றுள் கை விட்டபோது தான் தேள் என்ன...வெள்ளைப் பூரானே கொட்டியது

போல் அதிர்ந்தேன். பரபரப்புடன் சேட் பொக்கற், ரவுசர் பொக்கற் எல்லாம் துழாவியும் கிடைக்காமற்போகவே என்னுள் ஒரு பரபரப்பு, பதற்றம், மீண்டும் தேடல்... இதைக் கவனித்த கடைச்சிப்பந்திகள் "என்ன...? என்ன...?" என்று துழைக்க ஆரம்பித்தனர். "ஒன்றுமில்லை..." என்ற படியே வெளியேறி சோர்வுடன் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தேன்.

வீடு திரும்பும் பஸ்ஸில், பஸ்ஸின் வேகத்தை விட நினைவுகளின் வேகம் நாலா திசையும் கட்டு மீறிப்பாய்ந்தது. ஒரு புறம் கமலினியின் இரட்டைவட்ச்ச சங்கிலி கை நழுவிக்கருச்சிதைவடைந்து விட்ட கவலை. மறுபுறம், தம்பண்ணைக்கு ஏற்பட்ட பணக் கஷ்டத்தின் அவசியம் அல்லது அத்தியாவசியம் குறித்து எதுவும் புரியாத குப்பம். மற்றொருபுறம் பத்திரிகையில் வந்த வார பலனை ஞாபகப்படுத்தி தேறுலடையும் முயற்சி.

இவற்றிடையே நான் முதன் முதலாக நகை இரவல் வாங்கிய என் கன்னி முயற்சி, அரங்கேறாமல் ஒத்திகையிலேயே சிதைந்து போன அவலநிலை. பக்கத்து வீட்டு, பல் இல்லாத தாத்தாக்களில் ஒருவர், மற்றவரிடம் பாக்கு வெற்றிலை போடுவதற்கு, "பல் செற்" இரவல் கேட்ட சங்கதிசூட, என் நகை இரவல் விஷயத்தைப் பார்க்கிலும், பரவாயில்லை" என்று தோன்றியது.

பஸ் இருபாலையைக் கடந்து கோப்பாயை அண்மிக்கும் போதுதான் எனக்கு அந்த "ஞானம்" உதயமாகியது. எனது மறதிக்காக பிடரியில் ஓங்கி ஓர் அறைவிட வேண்டும் போலிருந்தது.

நான் அணிந்திருந்த ஷேட்டுக்கு, எனது ஏனைய ஷேட்டுகளுக்கு இல்லாத ஒரு தனி அந்தஸ்து - உள் பொக்கற் கொழும்பில், மூவாயிரத்துச் சொச்ச ரூபா "பிக் பொக்கற்" கொடுத்துவிட்ட நினைவு அழியுமுன் தைத்துக்கொண்ட சேட். ஆதலால், இதற்கு அந்த - உட்புறப் பொக்கற் புதிய அந்தஸ்து.

நிதானமான ஷேட்டின் மேற்புற "பட்டன்" இரண்டைக் கழற்றி, உள் பொக்கற் அடிவரை துழாவி ய போது, சுட்டுவிரல் தொங்கியவாறு சங்கிலி பாதுகாப்பாக வெளியே வந்தது. எனவே, மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதற்காக கோப்பாய்ச் சந்தியில் இறங்கிக் கொண்டேன்.

கஸ்தூரியார் வீதிக்கு மீண்டும் வந்து, முன்பு போய்த் திரும்பிய கடையை முன்னெச்சரிக்கையாய்த் தவிர்த்து, பெரிய நகைக்கடை ஒன்றினுள் புகுந்தேன். கடை முதலாளியின் கைக்கு நகை போய்ச்சேர்ந்தது.

பல்லாயிரம் நகைகளைக் கண்டு அனுபவப்பட்ட அந்தக் கைகளில் சங்கிலிசேர்ந்ததும், அவர் என்னை ஏற இறங்க ஒருபார்வை பார்த்தார்.

"இவ்வளவு டீக்கான உடையில் இருப்பவருக்கு என்ன பணமுடையோ..." என்று அப்படிப்பார்த்திருக்க வேண்டும் என்று அந்தப் பார்வையை அர்த்தப்படுத்திக்கொண்டேன்.

பாண்டியனின் அரசவைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட, கோவலனின் சிலம்பைப் போல் சங்கிலியைக் கூர்ந்து கவனித்தார். தன் பளபளத்த உடம்பை சுழல் நாற்காலியில் சற்றே பின் சாய்த்து, பிடரியின் பின்னே இருகைகளையும் கோர்த்துக்கொண்டு, என்னெனோக்கி ஓர் அலட்சியப் பார்வை அள்ளிவீசினார். இப்போது அந்தப் பார்வைக்கு எனக்கு அர்த்தம் புரியவில்லை. முதலாளி முதன் முறையாக மெல்லவாய் திறந்தார்.

"இப்பிடி முந்தியும் வித்திருக்கிறீரோ... இதுதான் முதல் முறையோ...?"

"முந்தியும் வித்திருக்கிறேன்"

அவர்களேவியில் தொனித்த "கிறீரோ"வும் அனாவசியக் கேள்வி என்பதாலும் அலட்சியமாகவே பொய்ப்பதில் சொன்னேன்.

"ஐயாவுக்கு எது ஊர்...? இந்தக் குறுக்குவழிப் பிழைப்பெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டம்... உங்களை ஒழுங்காய்க் கவனிச்சால், முந்தி வித்த நகைகளின் காசையும் நகை வாங்கிய அப்பாவிகளுக்குத் திருப்பிக் குடுத்திட்டு, நிமாண்டலை இருந்து, கோழிக்குப் போடுற கோறா அரிசிச் சோறு ஓசியாய்ச் சாப்பிடலாம்!"

"இது களவு நகை எண்ட சந்தேகத்திலை கதை விடுகிறியளா"? ஆத்திரமாய்க் கத்தினேன்.

"கவரிங் நகையை பவுண் நகை எண்டு ஏய்க்கப் பாக்கிறதும் திருட்டுத்தான்... புரியுதா?"

அதிர்ந்து போனேன். அடகுக்கு மறுக்கப்பட்ட ரகசியமும் புரிந்தது. மேலும் அங்கு நிற்க முடியாமல், வெளியேறத் திரும்பியபோது, அங்கிருந்தவர்களின் "கொல்" லென்ற சிரிப்பொலி, கடை நிரம்பி என் பின்னேயும் வழிந்து வந்தது. சிப்பந்தி ஒருவர் வந்து சங்கிலியை என் கையில் திணித்துச் சென்றார். "வெளிப் பொக்கற்றிலேயே" அதைப் போட்டுக் கொண்டு, கனத்துச் சேர்ந்த இதயத்துடனும் காலியான வயிற்றுடனும், சுவாசக் காற்றை வெளியேற்றக்கூடச்சக்தியற்று பஸ் நிலையம் வந்து சேர்ந்தேன்.

பஸ்நிலையம் வெட்டவெளி போல் தோன்றியது. எல்லா மார்க்க கடைசி பஸ்களும் போய்விட்டிருந்தன. வேறு வழியின்றி ஓட்டோ தரிப்பிடம் நோக்கினேன். நான் கைந்து ஓட்டோக்களே நின்றன. அவற்றுள் ஒன்றைத் தேர்ந்தேன். குறிப்பாக அந்த ஓட்டோவைத் தேர்ந்ததற்கு அதன் பின்புறம் எழுதப்பட்டிருந்த இரண்டு வாசகங்கள் என்னைக் கவர்ந்திருக்கக்கூடும் என்று நினைக்கிறேன் கீழ் வாசகம் வெண்கட்டியால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"10 மீற்றர் இடைவெளி பிறப்பைத் தடுக்கும்"

ஏழு குழந்தைகளின் தந்தையான எதிர் வீட்டுக் கந்தசாமியின் (மனைவி 7 குழந்தை பெற்றபின் இப்போது 6 மாதக்

கர்ப்பிணி) கண்களில் படுமானால் ஏதாவது நற்பலன் ஏற்படலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

ஓட்டோவின் சாரதியான இளைஞனை அழைத்து நெல்லி-யடி போகக் கட்டணம் கேட்டேன். மூச்சுவிடக் கஷ்டப்பட்ட எனக்கு, கட்டணத்தைக் கேட்டதும் பெருமூச்சாகவே வந்தது. பேரம்பேச அவகாசமில்லாததோடு மனநிலையும் குழம்பி-யிருந்தது. 50 ரூபா குறைக்க சம்மதித்தான்.

"என் வீட்டில் இரவு தங்கி நாளை காலையில் தானே நீர் திரும்பலாம்... பிரச்சினையில்லையா?" என்றேன்.

"எல்லாம் பழக்கமாச்ச" என்றான்.

புறப்படுமுன் வயிற்றையும் கொஞ்சம் கவனிக்க எண்ணி, சாரதியுடன் அருகே ஓர் உணவகத்துள் புருந்தேன். கடைப் பையனிடம் "சூடாய் என்ன இருக்கு?" என்றேன்.

"நெருப்பு இருக்கு" என்று சிரித்தான்.

அவனது ஜோக்கை ரசிக்கும் நிலையிலா நான் இருந்தேன்? பையன் தந்த தேநீரை அருந்தியபோது தான், அங்கே நெருப்பைத் தவிர வேறெதுவும் சூடாக இல்லை என்பது புரிந்தது.

ஓட்டா, சென்றிகளில் "நீங்க ரண்டும் எங்கபோறது, "ஏன் போறது" களையும் கடந்து, கோப்பாய் சந்தியையும் கடந்த பின், சாரதி றேடியோவை "க்ரக் க்ரக்" கவைத்தான். அந்த நேரத்திலும் விவிதபாரதி வர்த்தக ஒலிபரப்பு விளம்பரஞ் செய்தது. விளம்பரங்களிடையே இது, "போலிகளை வாங்கி ஏமாறாதீர்கள்.. கல்யாணி கவரிங் நகைகளையே பார்த்து வாங்குங்கள்... எங்கள் ஷோரூம்கள்.." எனக்கு உடம்பெல்லாம் எரிந்து; போலிகளுக்குள்ளும் வேறொரு போலியா...? புழுக்க மேலீட்டால் வியர்த்தது. "கல்யாணி கவரிங் நகையின்கனதி என்ன...மினுக்கம் என்ன... அசல் தங்க நகை மாதிரித்தான்..." - சாரதியின் விமர்சனம் வெகுதூக்கல்.

"தம்பி! உம்மைவிட எனக்குத்தான் கவரிங் நகை 'அருமை' தெரியும்"

ஓட்டோ வல்லைக்கு வந்தது. பத்திரிகையில் வந்த கும்பராசி வாரபலனை ஞாபகப்படுத்த பெரிதும் முயன்றேன். "உபகார சிந்தை நிரம்பவுள்ளவர்... உற்றவருக்கு உதவப்போய் உதையும் படுவீர்கள்..." - இவ்வளவும் சரி. அதிஷ்ட தினங்கள் வியாழனும் வெள்ளியும் அதாவது நேற்றும் இன்றும் இங்கு தான் சறுக்கல்.

பிரேமைகளும் வருத்தும்

மட்டுநகர் தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் வளமான ஒரு பகுதி அது.

அவள் பெயர் பிரேமினி. "பிரேமி" என்றே அழைக்கப்பட்டாள்.

மாடியையும் பல்லாயிரம் நூல்களையும் சமந்து எழுந்து நின்றது அந்த நூலகம். நூலகத்தில் எடுத்துக் கொண்ட புத்தகத்தோடு வெளியே வந்த பிரேமி, மிதிவண்டி நிறுத்துமிடத்தில் தன் சைக்கிளைத் தேடினாள். சைக்கிளும் இல்லை. நூலகக் காவலாளியும் இல்லை. திருடப்பட்டிருக்கும் என்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. பொறுமையாக நின்றாள். ஒவ்வொருவராக வந்து சைக்கிள்கள் எடுக்கப்பட்டு விட்டன. கடைசியாக, அநாதையாக நின்ற அந்த "லேஃஸ்" சைக்கிளின் அருகே வந்து யாருடையதாய் இதுக்கக்கூடும் என ஆராய்ந்து பார்த்தாள். அந்தச் சைக்கிளில் யாருக்குச் சொந்தம் என்று இனம் காட்டும் தடயம் எதுவும் தென்படவில்லை. சைக்கிள் தவறுதலாக மாறிவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டாள். நூலகம் மூடப்படும் நேரம் அண்மிக்கும் போதுதான் காவலாளி வந்தான். அவனிடம் சைக்கிளை ஒப்படைத்து, மறுநாள் தனது சைக்கிளைப் பெறும் முயற்சியைத் தொடர எண்ணிய போதுதான் அது நிகழ்ந்தது.

விரைந்து வேகமாக வந்த வாலிபன் "பிறேக்" பிடிக்க இயலாமற் போனதால் "கேற்" தூணோடு அதிரடியாக மோதி சமநிலை இழந்து பின் புறமாய் தார் நிலத்தில் தடாலென வீழ்ந்தான்: செயலற்றுப் போனான். சடுதியாய்ச் செயற்பட்டு

காவலாளியும் பிரேமியும் வாடகைக் காரில் குருதி தோய்ந்த உடைகளுடன் அவனை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு வைத்தியசாலையைச் சமீபிக்கையில் அவன் நினைவிழந்து விட்டான். தவறுதலாய் மாறி எடுத்துவிட்ட சைக்கிளைத் திருப்பி ஒப்படைப்பதில் காட்டிய வேகமே விபத்தாக முடிந்ததை நினைவிழக்கு முன் தன் மெலிதான முனகல் மொழியில் காரினுள் அவர்களுக்கு வாக்கு மூலம் தந்தான்.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அவன் அனுமதிக்கப்பட்டான். அனுமதிப்பதற்கான பத்திரத்தில் பதிய வேண்டிய விவரங்கள் கோரப்பட்டன. அவன் பற்றிய எந்த விவரமும் இருவருக்குமே தெரியவில்லை. எப்படி விபத்து நேர்ந்ததென்று மட்டும் விவரம் சொன்னார்கள். நோயாளி பற்றிய தகவல் யாருக்கு அறிவிப்பது என்ற கேள்வி வந்தபோதுதான் சிக்கல் எழுந்தது. காவலாளியின் பின்னடிப்பைப் பார்த்து, தன் பெயரையும் முகவரியையும் பிரேமி கொடுத்தாள். இரத்தம் வேண்டுமே என்றனர். இரத்தமும் தானஞ்செய்தாள்.

தன் இல்லம் - மகளிர் இல்லம்... வந்து சேர்ந்தாள். அந்த மடத்தின் தலைவி மதர் மேரியிடம் அந்தச் சம்பவம் பற்றி விவரமாய்ச் சொன்னாள்.

"உறவினர் யாரென்று எதுவும் தெரியாததால் நீர் காலையில் போய்ப் பார்த்து வரவேண்டி இருக்கிறதே?"

"காரிலேயே போய் சைக்கிளை எடுத்து வந்து விட்டால் கஷ்டமில்லை மதர். நிச்சயம் காலையில் போய்ப் பார்த்து வருகிறேன் மதர்"

அன்று காலை வைத்தியசாலைக்குப் போன பிரேமி, தினமும் காலையும் மதியமும் செல்ல வேண்டிய நிலைமைக்காளானாள். மறுநாள் அவனுக்கு நினைவு திரும்பியதும் அவனிடம் அவள் துருவித் துருவிக் கேள்விகள் கேட்டபோது, "இரவு மாமா வந்து போனார், தம்பி பிறகு வருவான், அத்தான் நாளைக்கு வருவார்." என்றெல்லாம் வெறும் புழுக்குமுடைகள்

என்பது அவளுக்குத் துல்லியமாய்த் தெரிந்த விஷயம். நிலைமையை அறிந்த மதர் மேரி, வெந்நீர் போத்தல், நெஸ்ரமோல்டர், மார்மைட் தொடக்கம் நோயாளிக்கான மாற்றுடைகள் வரை சகலதும் பிரேமியிடம் கொடுத்தனுப்பினார்.

பிரேமியும் மதர் மேரியால் அனுப்பப்பட்ட விசேட தாதி போன்று அவளின் தேவைகளைக் கரிசனையாய் பூர்த்தி செய்தாள். தன்னை முன் ஒருபோதும் அறிந்திராத - ஒருவேளை நூலகத்தில் அவள் அவனை கண்டிருப்பாளோ? - அவளது சேவையால் அவன் நெகிழ்ந்து உருகிப்போனான். வானத்து தேவதை ஒன்று இறங்கி வந்து பணிவிடை செய்வதாய் உணர்ந்தான். அவள் பற்றிய விவரம் அறியும் ஆர்வமும் ஆவலும் அவனிடம் மேலோங்கிய போதெல்லாம் ஏதோ ஒரு தயக்கம் வந்து இயலாமையை ஏற்படுத்தியது. எதனால் தயக்கம்?... கனிவு இருந்த போதும் எல்லை மாறாத தீர்க்கமான பேச்சுத் தோரணையா...? தீட்சண்யமான பார்வையில் தெரிந்த நேர்மையின் உறுதிப்பாடா...? அனுசரணையான உபசரணையில் காட்டிய வரம்பு கடக்காத வரையறுப்பா...?

பெண்மையின் மென்மை பொலிந்த அனிச்ச மலர்த் தன்மையா...? எதனால் தயக்கம்? புரியவில்லை.

ஆனாலும் ஒரு நாள் "என் பேர் பிரேம்குமார்," என்றான். தனது பெயரை அறிவதற்கான முன்னுரை அது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவள், "உங்கள் பெயர்தான் 'ரிக்கர்டில் போடப் பட்டிருக்கிறதே...! என் பெயர் பிரேமினி. தேவையான போது நீங்களும் 'பிரேமி' என்றே கூப்பிடுங்கள்."

"என்னையும் பிரேம் என்றே சொல்வார்கள்" என்றான். மேலும் ஏதாவது கேட்டால் தரக்குறைவாய்ப் போய்விடுமோ என்பதால் அத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டான். அவள், அணுகமுடியாத ஒரு சந்நிதானமாய் அவனுக்குத் தோன்றினாள்.

பத்தாம் நாள் வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளியேறிய போதுதான் அவன் பெரிதும் கலங்கிப் போனான். வெளியே

வந்தபோது, பிரேமி "பூரணமாய்க் குணமடைந்து விட்டீர்கள். சந்தோசமாய்ப் போய் வாருங்கள்." என்று சிரித்த முகத்தோடு சற்றே தலைசரித்து "வணக்கம்" போல் சொன்னாள். தன் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு தன் வழக்கமான பாதையில் பயணித்து விட்டாள்.

"எனக்கு வாழ்த்துச் சொன்னாளா...! அல்லது, தான் விடை பெற்றுக் கொண்டாளா...! அல்லது, இரண்டுமா...?" எதுவும் தோன்றாமல் அப்படியே ஸ்தம்பித்துப்போய், அவள் செல்வதையே பார்த்து நின்றான். "தன்னுயிர் பிரிவதைப் பார்த்தவரில்லை: என்னுயிர் பிரிவதை நான் பார்த்து நின்றேன்"... எப்போதோ கேட்ட ஒரு பாட வரிகள் அவன் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அவள் மறைந்த பின் ஆஸ்பத்திரி மாடியில் தன் படுக்கை அருகே இருந்த யன்னலை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு நடக்க ஆரம்பித்தான்.

வானத்து முகிலென்றால் அல்லவா முகவரி இல்லாது போகும்? அவள் தரையில் தவளும் மலர்த்தடாகம். முகவரி நிச்சயம் உண்டு!

நூலகம் போனான். சைக்கிள்கள் மாறுபட்டது பற்றியும், விபத்துப் பற்றியும் நூலகருக்குத் தெரிந்திருந்ததால் அவளின் இருப்பிட விவரம் தெரிவித்தார்.

அது கிறிஸ்தவ மிஷனரியைச் சேர்ந்த ஒரு கன்னியர் மடம் என்பதால் தயக்கம் தலைகாட்டியது. ஆனாலும் அந்த மாலை வேளையில் அவன் புறப்பட்டான். தன் உடை, தோற்றத்தில் கண்ணியம் காத்தான். மடத்தின் விசாலமான முன்புறத்துப் பூந்தோட்டம் கடந்து, அந்தப் பாரிய கட்டடத்தின் முன் அமைந்த விசாலமான திறந்த வெளிக் கூடத்தில் நின்றான். தன்னைக் கண்ட சிறுமி ஒருத்தி தகவல் சொல்ல உள்ளே விரைவதைக் கண்டு, அங்கிருந்த நாற்காலிகளில் ஒன்றில் உட்கார்ந்தான்.

மதர் மேரி வெளியே வருவது கண்டு எழுந்து நின்றான். கைகூப்பிவிட்டு "குட்ஈவினிங் மதர்!" சொன்னான். "குட்ஈவினிங்"

சொல்லியபடி மதர் தன் இருக்கையில் அமர, தானும் இருந்தான் அவனது நெற்றியோர விளிம்பில் றோஸ் நிறத்தில் கீறாய் தையல்கள் இடப்பட்ட தழும்பைக் கண்டதும் மதர் அவனைத் தெரிந்து கொண்டார்.

"ஓ...! மிஸ்டர் பிரேம் குமார்...! இப்போது நீங்கள் சுகமாய் இருக்கிறீர்களா?" என்று அவனது உடல் நலம் விசாரித்தார். அவன் தன்னை அறிமுகஞ் செய்யத் தேவையற்றுப் போயிற்று. உற்ற வேளையில் உதவி புரிந்த பிரேமியை அவன் பார்க்க எதிர்பார்ப்புது இயல்பானது... நியாயமான... என்று மதர் நினைத்தார். முதலில் பிஸ்கற், தேநீர் வந்தது. வகுப்பு முடித்து பிரேமியை வருமாறு சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, அவனுடன் பொதுவான விஷயங்கள் பற்றி உரையாடினர்.

அங்கிருக்கும் மாணவிகள் கிட்டவுள்ள "கொன்வென்ற்" ஒன்றில் படித்தார்கள். கொன்வென்றில் கற்பிக்கும் "சிஸ்டர்மாரும், பிரேமியும் அந்த மாணவிகளுக்கு மாலை வேளைகளில் நேரகுசிப்படி நேர்த்தியாய்க் கற்பித்தார்கள்.

வரும்போதே அவனைக் கண்டு விட்டதால் மதர் தன்னை அழைப்பித்த காரணம் பிரேமிக்குப் புரிந்தது. வந்ததும் "சூடாவிங்", நல விசாரிப்பு போன்ற சம்பிரதாயங்கள் முடித்து மூவரும் உரையாடினர்.

ஆரம்பத்தில் தவிர்க்க முடியாமல் சில ஆங்கிலச் சொற்கள் புகுந்தன. சிறிது நேரத்தில் பாதிக்குப் பாதி ஆங்கிலமும் தமிழுமாய் நகர்ந்த உரையாடலின் மீதிப்பகுதி முழுவதையும் ஆங்கிலமே ஏகபோகமாய் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. அன்றைய அறிவார்ந்த உரையாடலில் மதர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

ஞாயிறு தோறும் பிற்பகல் வேளையில் பிரேம் மடத்துக்கு வந்தான். வழமைபோல் மூவரும் பேசிக் கொண்டவற்றிலிருந்து பிரேமியும் அவனும் ஒருவர் பற்றி மற்றவர், தகவல் சிலவற்றை அறிந்து கொண்டனர்.

பிரேமி கொன்வென்றில் ஏ.எல். முடித்தபின் பல்கலைக் கழகப் படிப்பை வெளிவாரியாகப் பயின்று விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகப் பயின்று விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானவன். யாழ்ப்பாணத்தில் தெல்லிப்பளை சொந்த இடம். தாய், தந்தை இருவரையும் ஒரே நாளில் விமானக் குண்டு பலிகொண்டது. அந்நேரம் பிரேமியின் தந்தையின் நண்பர் - மட்டக்களப்பு வாகரையைச் சேர்ந்த - அன்ரன் மாஸ்டர் அங்கு நின்றார். 10 வயதுச் சிறுமியான பிரேமியைப் பொறுப்பேற்க உறவினர் எவரும் முன்வராததால் அன்ரன் மாஸ்டர் இங்கு அழைத்துவர, மதர் மேரி பிரேமியை ஆதரவாய் அரவணைத்து ஏற்றுக்கொண்டார். 13 வருடங்களாய் இங்கு வாழ்கின்றாள். சைவச் சிறுமியாய் வந்தவளுக்கு எவ்வித மதமாற்ற உந்துதலும் ஏற்படவில்லை. தேவாலயத் திருநாள்கள், விசேட ஆராதனைகளின் போதெல்லாம் கிறிஸ்தவ கீதங்களுக்கு அருமையாய் ஹார்மோனியம் வாசிப்பாள். ஆனாலும் அவள் கிறிஸ்தவப் பெண்ணல்ல. "எவரிடத்தும் அன்பு" என்பதே அவள் மதமாக உள்ளதால் மதமாற்றம் தேவையற்ற ஒன்றாய்ப் போயிற்று.

அவனைப் பற்றியவை யாவும் மதர், பிரேமி இருவருக்குமே புதியவை. அவன் யாழ். நகரில் பணக்காரன் இல்லாவிட்டாலும் கிட்டத்தட்ட பணக்காரன் என்ற நிலையில் உள்ளவன். பிறப்பால் இந்து. இளமையில் தந்தையை இழந்தவன். சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோது லண்டன் சென்று கொம்பியூட்டர் சயன்ஸ் படித்து முடித்த வேளை, தாயாரின் உடல் நலக்குறைவு அறிந்து, உறவுகளை நம்பாமல் நாடு திரும்பி விட்டான். தாயாரும் காலமானபின் வீடும் உடைமைகளும் "ஷெல்" வீச்சுக்களால் அழிந்து நாசமாயின. வங்கியிலிருந்து வரும் வட்டிப் பணத்தில் வாழ்க்கை கழிந்தது. மட்டுநகர் நிறுவனம் ஒன்றில் தனக்கேற்ற வேலை ஒன்று கிடைக்கவே இங்கு வந்தான். யாழ்ப்பாண முகவரியுள்ள அடையாள அட்டையுடன் நடமாடியதால் படையினரால் பாதுகாப்புக் காரணமாக பலமுறை இடர்-பாடுகளை அனுபவித்தான். இறுதியாக இந்த அடையாள அட்டை விவகாரத்தால் யாழ் நகர் திரும்பவே விரும்பினான்.

போதாக்குறைக்கு, அல்போன்ஸ் என்ற வாலிபன் புலனாய்வுத் துறை போலத் தன்னை உளவு பார்ப்பது போல் தொடர்வதையும் உணர்ந்த போது, தனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேரலாம். என்று அஞ்சினான். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த சமயம் ஒரு நாள் பிற்பகல் அல்போன்ஸ் வந்து, "உன் வசீகர முகத்தை நெற்றித் தழும்புகூட ஊறு செய்யவில்லை. உன் பளபளமேனியும் வாளிப்பான உடற்கட்டும் நல்ல பராமரிப்பில் மேலும் அழகாகவே பொலிகின்றன, ஆனால் இவை எதுவும் உனக்கு நிரந்தரமில்லை" என்றான். இறுதி வார்த்தையை தொனி இறக்கி அழுத்தி உச்சரித்த விதம் ஓர் எச்சரிக்கையாய் இருந்தது.

சில வாரங்களுக்குள்ளாகவே மதர் மேரி பிரேமைப் பற்றி உயர்ந்த அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார். ஓர் இளங்கனவான் என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

ஒரு சனியன்று பிற்பகல் வந்த பிரேம், மதரிடம் வழமையான கலகலப்பின்றி சற்றுத் தயங்கித் தயற்கியே பேசினான். மதரிடம் தன் சொந்த விஷயமாக தான் பேச விரும்புவதை தெரிவித்தான்.

"மதர்! என் எதிர்கால நல்வாழ்வு ஒன்றை உங்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள உங்கள் அபிப்பிராயம் எனக்கு மிக அவசியமாய் இருக்கிறது."

"பிரேமியைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் கோர முனைகிறீர்கள் என்பது என் ஊகம். எனது ஊகம் சரியானதா மாஸ்டர் பிரேம்குமார்?"

"நிச்சயமாக...மிகச் சரியாய்ச் சொல்லுகிறீர்கள் மதர்"

"பிரேமியின் திருமண வாழ்வு பற்றி அறிய முயல்கிறீர்கள்...?"

"ஆம்....! மிகச் சரியாய் சொல்கிறீர்கள் மதர்."

"இந்த விஷயம் பற்றி பிரேமிக்குள்ள அபிப்பிராயமல்லவா மிக முக்கியமானது? இந்த விஷயமாக, முன்பே உங்களுக்குள் ஒரு புரிந்துணர்வு ஏற்படுதற்கான சந்தர்ப்பம் இருந்ததா?"

"பிரேமியினுள் உறையும் "மனிதம்" என்னை வெகுவாய் ஈர்த்துள்ளது என்பது மட்டும் தான் உண்மையானது. விவாகப் பந்தத்தால் நாங்கள் இணைவது பற்றிப் பேசிக்கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இது வரை எங்களுக்குக் கிட்டியதே இல்லை மதர்."

"பிரேமி உங்களை விரும்பத் தயங்கமாட்டான் என்று உங்கள் உள் மனதுக்குத் தோன்றுகின்றதா? மிஸ்டர் பிரேம்குமார்.?"

"அது பற்றி எவ்வித கருத்தும் சொல்ல என்னால் முடியவில்லை மதர்."

"நல்லது...முதலில் நீங்கள் பிரேமியை விவாகஞ் செய்து கொள்ள விரும்புவதை பிரேமிக்குத் தெரிவிப்போம். இரண்டு நாள் அவகாசம் கொடுத்து பிரேமியின் தீர்மானம் அறிந்து, பின்பு இது பற்றிப் பேசுவதுதான் நல்லது... என்ன மிஸ்டர் பிரேம்குமார்?"

"அதுதான் சரியானதாக நானும் நினைக்கின்றேன் மதர்! இது நிறைவேறாமல் போகுமானால் என் வாழ்நாள் முழுவதுமே ஈடுசெய்ய முடியாத ஓர் இழப்பாக தோன்றும் என்பது எனக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது. மதர். ஆனால் அதற்காக நான் வாழ்வை வெறுத்து விடுவேனென்றோ, பைத்தியமாய் மாறி விடுவேனென்றோ சொல்ல மாட்டேன். மதர்! நிச்சயமாக நான் வாழ்வேன். அது ஓர் உப்புச் சப்பில்லாத வெற்று வாழ்க்கையாய் இருக்கலாம்."

"பிரேமி முழுமையாய் என் பொறுப்பிலுள்ள ஓர் இந்துப் பெண்: அறிவுள்ள பெண். ஒன்று மட்டும் என்னால் சொல்ல முடியும். பிரேமிக்கு உங்களைவிடச் சிறந்த ஒருவர் கணவராய் கிடைப்பது அரிதிலும் அரிது. பிரேமி புத்திசாலிப்பெண். சரியாய்த் தீர்மானிப்பாள் என்றே நினைக்கிறேன். எல்லாம் ஆண்டவர் சித்தப்படி நடக்கும்."

மூன்றாம் நாள் பிற்பகல் பிரேம் மதரைக் காணச் சென்றான். மதர் வரும்வரை 5 நிமிஷக் காத்திருப்பு 5 நாள் காத்திருப்பாய்த் தோன்றியது, இதயம் "லப் டப்" என்று அடிக்காமல் "பிரேமி

பிரேமி" என்று அடிப்பதாய்த் தெரிந்தது. மதர் சொல்லப்போகும் ஒரு வார்த்தையிலேயே தன் வாழ்வின் மீதி முழுவதும் தங்கியிருப்பதால் மதர் வந்தபோது, உடல் வெடவெடப்பதை உணர்ந்தான்.

"நீங்கள் இந்துக்கள். முக்கிய விடயங்களுக்கெல்லாம் நாள், முகூர்த்தம் பார்க்கும் வழக்கம் உண்டல்லவா? நீங்கள் உடனேபோய் நாள் குறித்து வாருங்கள். திருமணப் பதிவு ஏற்பாடு, மற்றும் தாலி, மாலை, மோதிரம், விருந்து எல்லாம் நான் ஏற்பாடு செய்து கொள்கின்றேன். பிரேமிக்குப் பூரண சம்மதம். இருந்தாலும் என்னையே தீர்மானிக்கச் சொன்னாள். எங்கள் இருவரோடு உங்களையும் சேர்ந்து மூவரின் விருப்பமும் ஒன்றாகவே அமைந்ததில் நான் அளவில்லாத மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறேன். நீங்கள் உடனும் போய் வெகு சமீபத்திய நாள், நேரம் அறிந்து எனக்குச் சொல்லுங்கள். திருமணத்தன்று நீங்கள் கிறிஸ்தவ அன்பர் ஒருவரின் வசதியான வீட்டில் தங்குகிறீர்கள். மறுநாள் யாழ்ப்பாணம் போவதற்காக மட்டக்களப்பிலிருந்து ரயிலேறுகிறீர்கள். எல்லாச் செலவிற்கும் உங்களுக்குத் தேவையான பணம் தயாராக இருக்கிறது." மதர் மிகுந்த சந்தோசத்திலிருந்தார்.

"மதர் யாவும் முற்கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தார்.

அந்த ஓகஸ்ட் மாதமே திருமணம் நிறைவேறியது. அதே மாதமே தம்பதியாய் பிரேமும் பிரேமியும் யாழ் நகரை அண்டிய பகுதியில் வசதியான வீடு ஒன்றில் குடித்தனம் ஆரம்பித்தார்கள். மதர் அன்பளிப்பாய்த் தந்த பணத்தில் பாதிப்பணம் மீதிப் பணமாய்ப் பெட்டியில் இருந்தது. வங்கி வைப்பின் வட்டிப் பணத்தில் வாழ்க்கை ரம்மியமாய் நகர்ந்தது.

பிரேம் விண்ணப்பித்த வேலைக்கான நேர்முகப்பரீட்சைக்காக தராதரப்பத்திரம் முதலிய ஆவணங்களுடன், அம்மச்சின் தலைமையகத்தால் கொழும்புக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தான். குறித்த தினத்தில் கொழும்பு சேரக்கூடியதாய் பயண அனுமதியும் கிடைத்தது. உறவுக்கு உறவாய், தாய்க்-

குத் தாயாய் வாய்த்திருந்தார் பக்கத்து வீட்டு கௌரியம்மா. எல்லோராலும் "அம்மா" என்று பாசமாய் அழைக்கப்படுபவர்: இளம் விதவையாய் வாழ்ந்து ஐம்பது வயதைக் கடந்து விட்டவர். பிரேமியின் பாதுகாப்புக்கு வேறு துணை வேண்டியிருக்கவில்லை. பிரேம் கப்பலில் பயணமானான்.

திரும்பி, அவன் வீடு வந்து சேர்ந்த அன்றுதான் அவர்களுக்குச் சோதனை ஆரம்பித்தது. ஆற்று நீர் போல் அமைதியாய் ஓடிய வாழ்க்கை ஓடத்துக்கு, திருப்பமும் திசைமாற்றமும் இவ்வளவு சடுதியாய், பாரியதாய் ஏற்படுமென அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அன்புள்ள பிரேம்!

வாக்கைக்கு இப்படியும் ஒரு மறுபக்கம் இருக்குமென்று எனக்குத் தோன்றியதேயில்லை. பிரேமும் பிரேமியுமாய் வாழ்க்கையில் நாங்கள் ஒன்றிணைந்தோம். நான் நேசிப்பவர் என்பதைவிட, என்னை நேசிப்பவரையே மணப்பது சிறந்தது என்பதில் நான் உறுதியாய் இருந்தேன். இந்த நேசிப்புக்களின் ஆயுள் இவ்வளவு அற்பம் என்பது எனக்குத் தெரியாது போயிற்று.

பிரேம்!

கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கிய காதல் வரலாறு எங்களுக்கு இல்லை. காதல் கடிதங்கள் பரிமாறி ராகங்கள் பேசிய சேதிகளும் எங்களுக்குள் இருந்ததில்லை. புரிந்துணர்வால் ஏற்படும் இதய ஒன்றிணைப்புக்கு இவையெல்லாம் அதிகம் உதவப்போவதில்லை என்றே எண்ணுகின்றேன். கருத்து விவரம் தெரிவிக்க கடிதம், உளமறைப்பு அற்றதாய் இருந்தால் மட்டும் இதய ஒன்றிப்புக்கு உதவலாம். "ஜனவரி நிலவே! ஜனகனின் மகளே!" என்று பாடிவிடுவதாலோ, "அழித்தெழுதாச் சித்திரமே! ஆடிவரும் பொன் விளக்கே!" என்று வசனம் எழுதிவிடுவதாலோ, காதல் முகிழ்த்துவிடும் என்று தோன்றவில்லை. அவை தசைத்தாகத்தைக் கிளறிவிடுதலுக்குப் பெரிதும் உதவக்கூடும். காதலுக்கு

ஆரோக்கியக் கோணங்கள் சில உள்ளன என்பது எனது எண்ணம்.

"பெண்ணியம்" என்பது கனதியான பரிமாணங் கொண்ட ஆழமான கருத்துள்ள ஒரு வார்த்தை.

பெண்மைப் பண்பு கணவனின் சந்தேகத்தால் பங்கப்படும போது பெண்ணானவள் எவ்வளவு சேதமடைந்து போகிறாள் என்பதை இந்த இரு வாரங்களுக்குள் நான் புரிந்து விட்டேன். அறிவு முதிர்ச்சி போதாத பெண்ணானால் தன் உயிரை மாய்க்கக்கூடத் தயங்கமாட்டாள். பெண்மையின் கற்புசார் நேர்மைப் பண்பு, என்றைக்கு சந்தேகிப்புக்கு உள்ளாகிறதோ அன்றைக்கே அந்தத் தம்பதி வாழ்க்கை முழுவதாய் அந்நியப்பட்டுப் போகிறார்கள். அதன் பின்பும் வாழ்வு தொடர்கிறது என்றால், அந்தப் பெண், சார்ந்து வாழக் கதியற்ற இயலாமை பிள்ளைகள் மீது மேலோங்கி நிற்கும் பாசம், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக. வாழ்க்கை தொடராமற் போனால் சமூகத்தின் கண்களுக்கு அந்தச் சந்தேகம் அம்பலமாகி, இருதரப்பின் கௌரவங்களும் இழக்கப்போகும் அவமானம் - இவை தான் சந்தேகத்துக்குள்ளான அந்தப் பெண்ணை, "மனைவி" என்ற அந்தப் போர்வையைக் கழற்றிவிட முடியாமல் தடுக்கின்றன.

ஒழுக்கம் பேணி வாழ விரும்பாத பெண்ணைத் தவிர்த்து குடும்பப் பாங்கினைத் தழுவி ஆராதிக்க விரும்பும் பெண் பற்றியே நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

அன்புள்ள பிரேம்!

கற்பு என்பதை நீங்கள் எப்படிக் கருதுகிறீர்கள்? பெண் ஒருத்தி கன்னியாய் இருக்கையில் தான் மணக்கப் போகிறவனுக்கு, மனைவியாய் இருக்கையில் தன்னை மணந்திருப்பவனுக்கு, சிலசமயம் விதவையாய்ப் "போய்விட்டால் தன்னோடு வாழ்ந்தவனுக்கு காட்டுகின்ற "விசுவாசம்" தான் கற்பு என்று என் அறிவும் உணர்வும் சொல்கின்றன.

இன்று எங்கள் பிரதேசத்தில் கிணறுகளிலிருந்தும் பற்றைகளில் இருந்தும் சடலமாகக் கண்டெடுக்கப்பட்ட இளம் பெண்கள், இறக்கு முன் கற்பழிக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்று மருத்துவ அறிக்கைகள் தெரிவித்தன. அவர்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள் என்பது முழுமையான உண்மை: ஏற்போம். அவர்களை "கற்பிழந்தவர்கள்" என்று யாராவது கருதினால் ஏற்க முடியுமா? இந்த இடத்தில் சற்று நிதானிப்போம். வன்முறையை எதிர்த்து நிற்க வலுவற்று, ரணமாக்கப்பட்டுப் பிணமாக அவர்கள் கற்பை இழந்தவர்களா? இது பற்றிய உங்கள் கருத்து இப்போது என் ஊக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்டுப் போய் விட்டது.

ஒன்று மட்டும் என் உணர்வுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிகிறது. "கற்பு" என்பது முழுக்க முழுக்க "மனை" சார்ந்த விவகாரம். ஆண் ஒருவனின் அற்ப ஸ்பரிசம் கூட இன்றி ஒருத்தி கற்பிழந்து போகலாம். இக்கருத்து இப்போது உங்களுக்கு உடன்பாடானதாகுமா? எனக்கு விளங்கவில்லை. குடும்ப வாழ்க்கைக்கு கணவனின் எது தேவை என்ற கேள்வி என்னுள் என்றுமே எழுந்ததில்லை. ஒரு முக்காலிக்கு எந்தக்கால் முக்கியமானது என்பதைப் போன்றது அந்தக் கேள்வி.

அன்புள்ள பிரேம்!

இதுவே நான் உங்களுக்கு எழுதும் முதற் கடிதம் அதுவே இறுதியானதாகவும் இருப்பதாலேயே முழுமையாக இதில் கொட்டித் தீர்த்துவிட முயல்கிறேன்.

நீங்கள் கொழும்பிலிருந்து வந்தவுடன் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சிப் பூரிப்பில் நேர்முகப் பரீட்சையின் முடிவு அறிந்தேன். மறு மாதமே எங்கள் வசிப்பிடம் கொழும்பாய் இருக்க நேர்ந்துள்ளதால் எங்கள் அயல் வீட்டு அம்மாவைப் பிரிய நேர்ந்துள்ளதைச் சொல்லி வருந்தினீர்கள். நானும் வருந்தினேன்.

மட்டுநகரிலிருந்து அல்போன்ஸ் வந்ததையும், பத்துநாள் எங்கள் வீட்டில் தங்கி முதல்நாள் ஸ்ரீபட்டதையும், உங்களுக்கு அறிமுகமானவர் என்பதாலும் யாழ்ப்பாணப்பகுதிக்கு முதல்

முறையாக வந்தவர் என்பதாலும் அவரை நன்றாக உபசரித்ததையும் சொன்னேன்.

மட்டுநகரில், அந்த நூலகத்தில் பல நாள், நான் புத்தகம் எடுக்கப்போகும் சமயம் பார்த்து, அல்போன்ஸ் தானும் புத்தகம் எடுக்க வந்து, ஏதாவது ஒரு நூல் பற்றிய விமர்சனக் கருத்துக் கூறுவார். என்னுடன் பேச்சு நடத்த அவர் கையாளும் ஓர் உத்தி அது என்பதை நான் புரிந்துகொண்டு, மெலிதான ஒரு தலையசைப்பிலேயே அவரது கருத்தை ஆமோதிப்பது போல் காட்டிக்கொண்டு, நழுவி வெளியேறுவேன்.

எங்கள் இல்லத்துக்கும் அல்போன்ஸ் வந்துள்ளார். மதரின் கூர்மையான நோக்கில், அவர் தனது மன ஆரோக்கிய-மின்மையை மறைத்து விட முடியாது. அங்கு அவர் தரித்திருந்து பேசுவதற்கு மதர் என்றுமே இடமளித்ததில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். நூலகத்தில் அவர் என்னையே வட்டமிட்டதை நீங்களும் கண்டிருக்கக்கூடும். இவையெல்லாம் உங்களுக்கும் தெரிந்திருந்தால், திருமணத்தின் மறுநாளே மட்டுநகரை, விட்டு எங்களை அப்புறப்படுத்த மதர் ஏன் எத்தனித்தார் என்பது உங்களுக்கும் புரிந்திருக்கும்.

அல்போன்ஸ் பத்து நாள் எங்கள் வீட்டில் தங்கியதை நான் சொன்ன வேளையில் அப்படி உங்கள் முகம் சட்டென மாறியது. அந்த நிமிடமே நீங்கள் மௌனியானீர்கள். கேட்டால் மட்டும் பதில் சொல்வது, தந்ததைச் சாப்பிடுவது, என்று ஆகிவிட்டீர்கள். ஏதாவது என்னைக் கேட்பீர்கள் என்று மறுநாள், மறுநாளுக்கு மறுநாள் என்று ஏக்கமாய் காத்திருந்தேன். உங்கள் நிலையில் மாற்றமில்லை. அல்போன்ஸை தங்க வைத்ததும் உபசரித்ததும் எப்படி உங்களுக்குத் தவறாய் தெரிந்தன? நான் உள்ளம் வெதும்பிப் பழுவாய்த் துடித்தேன். தூக்கமின்றி வாடினேன். ஒரு நாளா? இரு நாளா? என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் தவித்தேன் பிரேம். என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. பத்து நாளை பத்து யுகமாய்க் கழித்தேன். இனி இயலாது என்று என் உயிர் சோர்ந்த போதுதான் இந்தப் பந்தத்திலிருந்து என்னை

விடுவிக்க தீர்மானித்தேன். செஞ்சிலுவைச் சர்வதேசக்குழுவில் இணைவதென்று முடிவு செய்தேன்.

என் கணவரைப் போன்ற உத்தமரைக் காண்பது அரிது என்று நான் போற்றிய என் கணவர் வெறும் சராசரிகளைவிடத் தாழ்வானவர் என்பதைத் தான் இப்போதும் என்னால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. நான் பெற்றுள்ள முதல்தவிப் பயிற்சி, ஆங்கிலப் புலமை என்பன செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தில் சேர்வதற்கு வெகுவாய் உதவும் என்று பெரிதும் நம்புகிறேன். வன்னிப் பரப்பில் ஆதரவற்ற அகதிகளுக்கு உதவும் சந்தர்ப்பத்தையே இப்போது கோரியுள்ளேன்.

என் தீர்மானம் உங்களுக்குத் துன்பம் தரலாம், அல்லது, அதுவே சுதந்திரமான ஒரு சுகமாகவும் தோன்றலாம். அல்லது, அதுவே ஒரு சமநிலையான வெற்றிடத்தை உள்ளத்தில் உண்டாக்கலாம். என்னால் ஊக்கிக் முடியாத தொலை தூரம் சென்று தரித்துவிட்டீர்கள். இது உங்களுக்கு வருத்தமாய் தோன்றினாலுங்கூட, சில மாதங்களில் தீர்ந்து விடக்கூடிய மிகத் தற்காலிகமான ஒரு நிலைமை என்பது என் உணர்வுக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது.

இந்த இறுதி நாள்களில் எங்கள் உறவு நிலைமை வெளியே தெரியாதபடி மற்றவர்களுக்கு மறைப்பதற்காக, கலகலப்பாக நடப்பதற்கு என்னுடன் ஒத்துழைத்தீர்களே! அந்தப் பெருந்தன்மையை நான் உங்களிடம் கோரும் இறுதிக் கோரிக்கை: "எம்மீது பாசமழை பொழிந்த எம் அன்னை மதர் மேரி எங்கள் நிலைமை அறிந்ததால் மிகுந்த வேதனை அடைவார். நாங்கள் நலமே இருப்பதாகவும் வெவ்வேறு இடங்களில் பணிபுரிவதாகவும் மாதம் ஒரு கடிதம் தவறாது அனுப்புங்கள். நானும் நிச்சயமாய் அப்படியே எழுதுவேன்.

எங்கள் பக்கத்துவீட்டு அம்மா உட்பட அயலவர் அனைவருக்கும் எங்கள் இருவருக்கும் வேலை கிடைத்துள்ளதாகவும் இருவரில் ஒருவர் சில நாள் முந்திப் பயணப்பட நேரலாம் என்றும் சொல்லியுள்ளேன். ஏற்றாற் போல் நீங்களும் சொல்லுங்கள்.

நீங்கள் இங்கிருந்து புறப்பட்ட நாள் முதல் திரும்பிய நாள் வரை எங்கள் வீட்டில் எனக்குத் துணையாய்த் தங்கிய அம்மா.... கௌரியம்மா... எங்களைப் போன்ற ஓர் ஆதர்சத் தம்பதிகளைத் தன் வாழ்நாளில் கண்டதில்லை என்று வானளாவப் புகழாத நாள் இல்லை. அந்த அம்மாவின் நம்பிக்கை சீரழிந்து போய்விடாமல் நீங்கள் புறப்படும் வரை ஏற்றவாறு நடந்து கொள்வீர்கள் என்பது என் நம்பிக்கை. மேற்கொண்டு எழுதுவதற்கு என்னிடம் மீதியாய் எதுவுமில்லை.

இறுதி வணக்கங்கூறி
உங்களிடம் விடைபெறும்
பிரேமி.

அன்று அவளது பயணநாள். கடிதம் மடித்து உறையிலிட்டு, உறை மீது "அன்புள்ள பிரேமுக்கு என்று எழுதி அவனது "குட்கேஸ்" திறந்து மேலே கடிதம் வைத்து மூடினாள்.

அப்போதுதான் வீடுவந்த பிரேமுக்கு பரிவாய் உணவளித்தாள். தான் அவனுக்கு தன்கையால் அளிக்கும் கடைசி உணவு என்ற நினைவு வர அவளது நெஞ்சம் வெதும்பியது: கண்கள் குளமாயின. துயரம் தாளாமல் குசினியுள்ளே போய் பொங்கி வந்த கண்ணீரைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்து பேஸினில் முகத்தைக் கழுவிக்க வட்டப்பட்டுத் தன்னைக் கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். மீண்டும் அவனருகே வந்த அவள், தன்னுடன் யாழ்நகர் வருமாறு ஆதரவாய் கோரினாள்... அயலவர்களுக்காகத்தான். அவள் பயணப்பட்டதிற்கான காரணம் அவனுக்கு இதுவரை எதுவுமே தெரியாதிருந்தது.

தனது புறப்பாட்டுக்கு முன் மதர் மேரியுடன் ஓரிரு வார்த்தையாவது பேசினால் மனக் குமுறல் சிறிதாவது தணியும்: நெஞ்சுப்பாரம் கொஞ்சமாவது குறையும் என்று எண்ணியவள் சமீபமாய் இருந்த தொலைபேசி நிலையம் போனாள். தொலைபேசித் தொடர்பும் தாமதமின்றிக் கிடைத்தது.

"குட் ஆவர்நான் மதர்!... நான் பிரேமி பேசுகிறேன்."

"ஓ ஓ.... பிரேமி...! நீ சுகமாக இருக்கிறாயா? அவசியமான சமயத்தில் "கோல்" எடுத்திருக்கிறாய். மிக நல்லது... பிரேம் இங்கிருந்து புறப்படும்போது நல்லாய்ப் பயந்து பதற்றப்பட்டாரே! இப்போ எப்படி இருக்கிறார். இவ்வளவு நாளும், உமக்கு ஏதாவது நேர்ந்து விடுமோ என்று பயந்து போய் உயிரில்லாமல் இருந்திருப்பாரே!"

"அவர் கொழும்புக்கல்லவா போய் வந்தார் மதர்? அப்படிப் பயப்பட, எனக்கு என்ன நேர்ந்து விடும்?"

"ஓ....! பிரேமீ! உமக்கு எதுவுமே தெரியாதா, பிரேம் கொழும்பிலிருந்து முதலில் இங்குதான் என்னைப் பாத்துப்போக வந்தார்.... நல்லது.... நீர் மிகவும் பயப்பட்டுத்தான் போயிருப்பீர்....! பிரேம் உமக்கு எதுவும் சொல்லாததும் நல்லது தான்."

பிரேமியை எப்படியும் கெடுத்துச் சீரழித்து குதறிவிடும் கொடூர நோக்கத்தோடு, அல்போன்ஸ் தன் நாலு சகாக்களுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தது, இங்கு வந்து சில நாளில் மனம் மாறியது, பின்பு மானிப்பாயைச் சேர்ந்த பிலோமினா என்ற பெண்மணியை விரும்பித் திருமணம் செய்தது, அல்போன்ஸ் தம்பதியும் கூட்டாளிகளும் இன்று காலை மட்டுநகருக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டது... ஆகிய யாவும் மடத்துத் தோட்டக் காவலாளி பீற்றர் தாத்தா மூலம் அவ்வப்போது மதர் மேரி அறிந்திருந்தார். மதர் மேரி மூலம் இப்போது பிரேமி அறிந்தாள். பிரேமுக்கு இத்தனை நாள் இருந்த கலக்கத்தின் காரணம் தெரிந்தாள். பிரேம் அனுபவிக்கும் துயரம் தீர்க்க, பிரேமைக் காணும் காதல் கனிந்த ஆவல் மேலிட, வீடு நோக்கி.... ஓடுகிறாளா, நடக்கிறாளா.. விரைகிறாள் பிரேமி.

கா. அருளானந்தம் என்றொரு அற்புதமான கலை இலக்கியவாதி, ஒரு குறுகியகாலம் தான் எழுதுகோலை அற்புதமாகப் பயன்படுத்திவிட்டு ஓய்வு கொண்டவர். ஈழத்து இலக்கிய வானில் மிளிர்கின்ற அருளானந்தம் என்ற பெயர்கொண்ட எழுத்தாளர்கள் சிலரில் கா. அருளானந்தமும் ஒருவர்.

இத்தொகுதியில் அடங்கும் கதைகளை எழுதியுள்ள கா. அருளானந்தம் தனது ஆசிரியசேவைக்கால அனுபவத் தொடர் மூலம் ஈழத்து வாசகர்களுக்கு மிகவும் அறிமுகமானவர். கலை ஒளி வட்டத்தின் அடுத்த வெளியீடாக அந்த அனுபவத் தொடர் "அது ஓர் அழகிய நிலாக்காலம்" என்ற பெயரில் வெளிவரவுள்ளது.

ஏகலைவனுக்கு துரோணர் போல் எனது இலக்கியப் பிரவேசத்திற்கும் இவர் குரு எனலாம். இவரை விட கால் நூற்றாண்டு பின்னர் பிறந்த நான் இவரின் வழிநடத்தலை நேரில் அனுபவிக்கவில்லை. எனினும், எனது கணவரும் எழுத்தாளருமான டாக்டர். ச.முருகானந்தன் மூலம் நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இவர் தொடர்ந்தும் எழுதியிருந்தால் அனுபவமுதிர்ச்சியும் அறிதிறனும் மிக்க இவரது இன்னும் பல அரிய படைப்புகள் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு அணிசேர்த்திருக்கும். காலம் சதி செய்து விட்டது.

சந்திரகாந்தா முருகானந்தன்